

John
RAFLES
serie
Nieuwe avonturen van de gentleman-inbreker

Nr 8 ✦ HET ONWRIKBARE HART ✦ PRIJS: België 5,95 Fr.
Nederland 37 Ct.

JOHN RAFLES - SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door Uitgeverij «Meva» Hove-Antwerpen

Voor Nederland:

Im- en Exportbureau, Schoolstr. 25, Den Haag - Telefoon 111518

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

Het Onwrikbare Hart

HOOFDSTUK I

In de Pekingclub

Een unicum in het Londense hotelwezen vormt het Chinese hotel op East-Cheap, waar de chinese nationale gewoonten en zeden zo getrouw mogelijk worden nageleefd. Dit chinese hotel heet Peking Club. Alhoewel aan de voorgevel van dit gebouw allerlei plaatsjes en figuurtjes zijn aangebracht die de reiziger inlichten aangaande het genre van hotel dat hij betreedt, heeft de architect wel enige toegevingen gedaan aan de West-europese smaak.

Iemand die het hotel niet kent, is dan ook geneigd deze bouwstijl als een eigenaardige gril te beschouwen van een of ander hotelier, doch eens de drempel overschreden, bevindt hij zich in een rijkelijk ingericht, chinees milieu. Zalen en trappen zijn bijna uitsluitend met marmer bekleed en de talrijke chinese beeldjes decoreren het interieur op een eigenaardige, doch geheimzinnige manier. Dit gebouw was niet uitsluitend de rendez-vousplaats van een belangrijk gedeelte der chinese inwijkelingen, doch ook gekende persoonlijkheden uit de Londense zakenwereld en de high-life ontmoetten er elkaar regelmatig.

Het zal ongeveer drie uur in de morgen

geweest zijn, toen Sir Maurice Harter, vergezeld van een ander heer zijn intrede deed in de Peking-club. Sir Harter was een gekend effectenmakelaar, die naam verworven had op de beurs. Hij was een tamelijk zwaarlijvig man, zag er rond de vijftig uit en praatte steeds druk gesticulerend.

Zijn metgezel, die zich uitgaf voor Sir Penwick was lang en slank en zag er enkele jaren jonger uit en naar hij verklaarde, dreef hij handel in verboden artikelen. Het verwonderde Sir Harter dan ook grotelijks dat deze heer niet vroeger een regelmatig bezoeker was van de Peking-club. De twee mannen namen plaats aan een tafeltje in de bar, waar zich nog slechts enkele gasten bevonden. Sir Penwick, evenals alle aanwezigen waren in smoking.

— Wij zijn nog wel een uurtje te vroeg, merkte Sir Harter aan zijn metgezel op.

— Net iets voor Chinezen, om per se om vier uur in de morgen zoo'n ceremoniele vergadering te willen houden, zei Mister Penwick en in zijn stem kon je duidelijk een toon van ongeduld en ontevredenheid vernemen.

— Een oeroude gewoonte is dat en daar-

van wijken deze geelhuiden niet af. Ze zijn angstvallig gesteld op traditie. En, vervolgens de effectenmakelaar met dalende stem, indien Lo-Tsan gebiedt, wordt hij gehoorzaamd, zelfs al zou hij elk uur van de nacht wensen een dergelijke ceremonie te organiseren.

— Lo-Tsan schijnt dus een grote invloed op de Chinezen te bezitten, antwoordde Sir Penwick.

— In ieder geval zeker op de aangesloten leden van de Peking-club, en dat zijn de bijzonderste, merkte hij voldaan op. Ze houden de anderen in hun hand, weet gij dat Lo-Tsan de heerser van het Oosten zal worden ?

— Ik vraag mij af, waarom hij mij als lid van het geheime genootschap wenst aan te sluiten, sprak Mister Penwick. Het voorstel interesseert mij wel min of meer daar het wat afwisseling brengt in het leven. Nochtans zie ik niet in hoe ik Lo-Tsan zou kunnen van dienst zijn.

— O, bekende Sir Harter, dat begreep ik ook niet best toen mij voorstellen werden gedaan en ik mij liet inlijven. Nu moet ik bekennen dat de voorstellen, die Lo-Tsan mij gedaan heeft, eenvoudig geniaal zijn. Ober, hij wenkte een der Chinese kellners bij, die onbeweeglijk als beelden, bij de ingangdeur stonden, doch met de scherpzinnigheid eigen aan het gele ras, met onmerkbaar loerende blikken de aanwezigen in al hun bewegingen volgde.

De man kwam zo geruisloos nader, dat Mister Penwick even verrast opkeek toen hij naast zich de temerige stem hoorde van het Chinese heerschappij.

— Een wiskey soda... ook voor u, sir ?

De aangesprokene stemde zwijsend toe en wachtte tot de Chinees hen had bediend en uit hun nabijheid verdwenen was, om opnieuw het woord te nemen.

— Is het niet te gevaarlijk, Sir Harter ? vroeg hij dan. Eigenlijk bedoel ik of de beloning wel de moeite waard is ?

— Dat laatste kan ik u wel verzekeren. Lo-Tsan heeft fabelachtige sommen en fortuinen te zijner beschikking om al zijn plannen uit te werken. Maar wat uw eerste vraag betreft, sir, ik geloof niet u daar een antwoord op te kunnen geven.

— Is dat een bevel van de chef of is het wantrouwen der leden onderling zodanig

dat ze vrezen...

— Noch het een, noch het ander, fluisterde de effectenmakelaar. Of misschien wel beide. Doch, ik zie niet goed in, waarom dit alles u zou kunnen interesseren...

— Louter nieuwsgierigheid, Sir. Doch, vooraleer u de zaken helemaal kende, zult u deze waarschijnlijk ook niet helemaal klaar gevonden hebben.

— Ik begrijp u best, doch wees gerust. U zult ten gepasten tijde ingelicht worden. Hebt u gisterenmiddag Lo-Tsan niet ontmoet ?

— Ik was met hem afgesproken, doch hij liet mij een boodschap afgeven waarin hij mededeelde dat het rendez-vous uitgesteld was, maar dat hij mij stellig verwachtte op de bijeenkomst, waarvan wij momenteel de opening verbeiden.

— U moet dan wel in de ogen van Lo-Tsan een zeer interessant persoon zijn, dat hij u zonder veel plichtplegingen toelaat op zijn geheime vergaderingen.

— Ik zie nochtens niet in, wat daarvan de oorzaak zou kunnen zijn. Lo-Tsan kent mij zelfs niet eens...

— O, dat doet niets ter zake, want overal heeft hij zijn spionnen en, onder ons gezegd, het zijn kerels, die van honderd meter afstand makkelijk een mes door je body kunnen werpen. Ze zijn geweldig handig, dat kan ik je verzekeren.

— Ik ken al die grapjes, Sir Harter. Daarmee maak je me toch niet bang. Heb je soms opdracht ontvangen mij zenuwachtig te maken of ben jij zelf door schrik bevangen voor die weinig aantrekkelijke praktijken ?

— Ik deed enkel een vaststelling.

— Maar zeg mij nu eens eerlijk waarom je nu met mij contact hebt gezocht en van in de beginne zo vertrouwelijk bent geweest ?

— Als Lo-Tsan zich een plan vormt dan wacht hij nooit lang met de uitwerking ervan. Dat hij mij de geschikte man vond om met jou te onderhandelen is waarschijnlijk louter toeval. Maar zeg mij eens, is het waar dat jij uitstekend verscheidene chinese dialecten kent en spreekt ?

Mister Penwick bezag verrast zijn metgezel, terwijl hij ondertussen naar de chinese kellners loerde, die geheimzinnig onbe-

weeglijk bleven, zolang geen enkel der zeldzame gasten hun hulp nodig had.

— Hoe weet u dat, sir Harter ? vroeg hij traag, terwijl zijn blikken de aangesprokene bijna uit zijn evenwicht brachten. Indien ik u nu eens vertelde dat ik geen letter van die idiote taal versta, wat zou u dan zeggen ?

— Wel, waarde Penwick, zei Harter, die een zekere intimiteit in het gesprek trachtte te brengen, dan zou ik denken dat je erg onhandig liegt.

— U moet dus wel goed ingelicht zijn.

— Ik heb u immers reeds gesproken over de spionnen van Lo-Tsan. Daarenboven... hier aarzelde sir Harter om verder te spreken.

— Gaat u verder, drong mister Penwick aan.

O, dat heeft geen belang, zei de andere een beetje nors. Het is bijna tijd. Er heerste een poos stilzwijgen tussen beide mannen. De weinige bezoekers die nog in de bar aanwezig waren verdwenen de een na de ander. Mister Penwick staaarde naar de man die hem in dit geheimzinnig hotel had geloodst, doch op het gelaat van de effectenmakelaar viel niet de minste reactie te bespeuren. Penwick vroeg zich af waarom ze het laatst van al in de bar bleven. Allen waren reeds naar de bijeenkomst, zo dacht hij ten minste, daar hij uit hun kleding had afgeleid dat ze bepaald de ceremonie zouden bijwonen. Ook bemerkte hij dat zich nog slechts een kelder in de plaats bevond, terwijl de anderen heel geruisloos waren verdwenen langs een nauw zichtbaar deurtje dat zich in een hoek van het vertrek bevond. Hij bekeek zijn uurwerk. Drie minuten over vier. Sir Harter die de ongeduldige bewegingen van zijn beschermeling gade sloeg stond eindelijk op en sprak :

— Gaat u mee ?

Sir Penwick volgde hem. Zij stapten door een lange met marmersplaten beklede hall waarin langs beide zijden verscheidene deuren uitkwamen, die naar de veronderstelling van de nieuwe gast de onderscheidene toegangsdeuren waren tot verschillende afdelingen en verbruikzalen van het hotel. Bijna ten einde de hall gekomen opende sir Harter een brede deur die toegang verleende tot een trap. De beide

mannen beklommen zwijgend de marmerten treden en het leek wel of er in het hele gebouw geen levende ziel aanwezig was. De lampions, die de omgeving schaars verlichtten, alsook de doffe echo van hun stappen, verwekten een geheimzinnige atmosfeer, die menig moedig mens zou hebben doen griezelen.

Nadat ze een hondertal treden beklommen waren, — Penwick hield zich ondertussen bezig met het tellen der treden en had reeds vijf wendingen genoteerd — liep Sir Harter hem voor naar het einde van een gang, waar voor de laatste deur een Chinees geposteerd stond, gehuld in een kleed met heel wijde mouwen, waarin deze zijn wapens verborg. Sir Harter fluisterde het wachtwoord, waarop de kerel dadelijk de deur opende. Zij stonden weer voor een trap, doch deze maal smal en in eikenhout, welke een drietal meter omlaag voerde. Harter fluisterde een tweede wachtwoord, waarop de hier wakende geelheid onmiddellijk op een knopje duwde dat in de muur verborgen was. Een schuifdeur ging open en Penwick, die zijn ogen steeds goed de kost gaf, werd door zijn metgezel in een lift geduwd.

— Ik waarschuw u, sprak hij, Lo-Tsan duldt niet dat zijn ondergeschikten hun neus overal in steken.

De liftboy, een jonge Chinees rond de achttien jaar, duwde op een der knoppen. Hoelang het dalen duurde kon Penwick niet met zekerheid vaststellen, doch alleszins twintig seconden. De geheimzinnige vergaderplaats van de Peking-club bevond zich dus diep onder de grond. De lift kwam tot stilstand en de boy opende de deur.

— Kom, volg maar, beval Sir Harter, die de aarzeling van zijn metgezel bemerkte.

Nu liepen zij in een schaars verlichte gang, waarvan de wanden met loshangende tapijten waren behangen. Speciale aangebrachte lampekapsjes temperden het geelgroene licht der lampions.

Sir Harter leidde Sir Penwick naar een eng en donker kamertje.

— Wacht hier even, gebod hij, ik zal Lo-Tsan van uw komst verwittigen. Verlaat deze plaats in geen geval.

Penwick was een moedig man, doch de pikdonkere kamer, waarvan de wanden eveneens met tapijten waren behangen, deden hem griezelige dingen vermoeden.

Hoe kwam het dat Harter zo lang wegbleef? Waarom had men onmiddellijk de deur op slot gedaan, nadat deze buitengetreden was? Hemel, waarom had hij zich in dit avontuur gewaagd? Maar tenslotte lukte hij erin zijn kalmte te herwinnen en toen een paar minuten later sir Harter, begeleid door twee chinezen gehuld in een lang kleed met wijde mouwen, in de kamer binnentrad, verried zijn gelaat niets van zijn gedachten.

Harter nam Penwick bij de arm.

— Het grote ogenblik, fluisterde hij. Bega geen vergissing, dat zon u enkel belachelijk maken.

Sir Penwick snapte de zin van deze woorden nog niet helemaal, toen zij zich reeds in de Zaal van de Dolk bevonden. Dit was zo plots gebeurd, dank zij het openschuiven van een geheimzinnige deur die hen in de zaal bracht. Penwick keek verast op. Even bezag hij Harter, die een ernstig gezicht opzette alsof hij van een begrafenis kwam. Dan gleden zijn blikken door de fantastisch versierde zaal. In elk der vier hoeken brandde in doorschijnende blauwe vazen, wierook, die het hele vertrek met zijn sterke, typisch oosterse geur vulde. Tegen de zoldering dreef een blauwgrijze walm. Slechts twee elektrische lampen, waarvan het licht dan nog door een blauwe kap getemperd werd, straalden aan het uiteinde der zaal hun schaars licht uit. De mysterieuze schemering in de zaal maakte het uitzicht moeilijk, nauwgezet de omtrek en de aanwezigen op te nemen. Nochtans bemerkte Penwick, dat de muren behangen waren met kostbare Oosterse tapijten en allerhande gebeeldhouwde panelen, een pracht zoals hij zelden in zijn leven had gezien. Hij werd even opgeschrikt door de fluisterende stem van Sir Harter, die hem het traditionele chinese kapje in de hand duwde.

— Zet dit op uw hoofd, het is noodzakelijk.

Een ogenblik was hij verbluft, maar dan plaatste hij automatisch het kapje op zijn hoofd — zijn hoed was hem reeds door een der wachten afgenomen. — Nu bemerkte hij eerst al de figuren die in de zaal aanwezig waren en waarvan zijn aandacht afgeleid was geweest door verbluffende pracht van het interieur. Langs beide zijden van de zaal zaten in twee rijen ingedeeld, neergehurkte chinezen. Allen wa-

ren gehuld in een lang met zwarte bloemen versierd wit kleed. Achter in de zaal, slechts een paar meter van hem af, bevonden zich verscheidene blanken in dezelfde houding. Even als Penwick waren deze mannen gekleed in rok met witte das en op hun hoofd prijkte potsierlijk het chinese kapje. Plechtig, met verheven ernst in hun ogen staarden alle aanwezigen hem aan. Sir Penwick gaf zich volkomen rekenschap van de betekenis die deze bijeenkomst voor deze mensen kon hebben, doch hij moest zich waarlijk op de lippen bijten om niet plots in een lachen uit te barsten om de malle indruk welke de in extase verkerende blanken op hem maakten. Een lichte tik op de grond deed alle gezichten naar het andere uiteinde der zaal opkijken. Ook hij volgde deze beweging en bemerkte een wit marmeren altaar waarop op het voetstuk het embleem was aangebracht van de geheime genootschap: twee dolken die elk van uit tegenovergestelde richting een hart doorboorden. Achter dit altaar troonde de man die de hele beweging leidde, Lo-Tsan. Het was een klein en krachtig man die met een wrede, ondoordringelijke uitdrukking in de ogen, de binnengekomenen aanstaarde. Hij droeg een kleed van rode zijde, geborduurd met de fijnste versieringen en op zijn hoofd droeg hij een gouden kroon, die versierd was met verscheidene diamanten van grote waarde. De stilte werd plotseling verbroken, Lo-Tsan sprak:

— Dat de man die zich wenst aan te sluiten bij « Het Onwrikbare Hart » nadere tot mij.

Onmiddellijk hoorde Penwick naast zich de stem van Sir Harter, die eveneens in het chinese uitriep:

— De almachtige zoon Lo-Tsan ter hulpe, voor het welslagen voor uw hemelse zending wil deze man, genaamd Henry Penwick uw nederige slaaf worden...

De hemelse zoon gaf een teken en dadelijk daarop begonnen de aanwezigen een soort refrein te zingen, dat echter spoedig ophield.

— Dat mijn slaaf nadere, beval Lo-Tsan.

De twee chinezen die Penwick hadden binnengeleid, grepen hem elk bij een arm en brachten hem voor het altaar. De manier waarop ze hem aangrepen, was niet van de zachtzinnigste en hij koesterde dan

ook min of meer argwaan tegenover hun bedoelingen.

Voor het altaar gekomen, zag hij daar tot zijn verwondering de meest flonkerende diamanten en trachtte zich te herinneren waar hij ooit zulks te aanschouwen had gekregen, toen zijn aandacht afgeleid werd door het zicht van twee menselijke gestalten, welke zich aan weerszijden van het altaar bevonden. Zij stonden rechtop, beweegloos en waren geheel in een wit laken gehuld, waarop een zwart hart getekend was. Tevergeefs trachtte hij een verband te vinden tussen al die eigenaardige figuren, toen hij opgeschrikt werd door de stem van Lo-Tsan, die met een zekere plechtigheid door de stilte klonk :

— Zeg mij na... Ik zweer trouw aan « Het Onwrikbare Hart »...

Sir Penwick herhaalde traag deze woorden. Hij sprak heel rustig en zijn blikken gleden van de chinees over het altaar naar de beweegloze figuren.

— Ik ben bereid alle bevelen uit te voeren zonder aarzelen...

Er lag een nog diepere toon in de geheimzinnige stem van Lo-Tsan.

— Ik zal het leven onzer vijanden vernietigen in het volle bewustzijn van mijn plicht.

Hier aarzelde Sir Penwick heel even, doch het flauwe geluid van Sir Harter's stem brachten hem terug bij de zaak.

— Bega geen vergissing, ik heb u gewaarschuwd.

Harter was dus in ieder geval in zijn nabijheid, doch wat betekende diens dreigende woorden ?

— Door dit teken bevestig ik mijn trouw en broederschap aan de goede zaak, vervolgde Lo-Tsan.

Intussen duwde iemand hem een dolk in de hand en machinaal volgde hij al de bewegingen, die de machtige chinees hem voordeed.

— En om mijn oprechtheid te bewijzen zal ik onmiddellijk tot de daad overgaan.

Deze laatste woorden herhaalde hij, terwijl hij bij zichzelf overwoog op welke wijze hij deze ceremonie zou moeten volbrengen.

Lo-Tsan deed een teken met de hand en onmiddellijk werd vanuit de zaal een twe-

de blanke bijgebracht. Dezelfde plichtplegingen herhaalden zich en Penwick begreep dat hij deze morgen niet de enige was die de eed van getrouwheid aan de zoon des hemelen aflegde. Deze man nochtans scheen zeer opgewonden en Penwick bedacht bij zich zelf dat het heerschap, die als Mister Danhold voorgesteld werd, en welke hij niet kende, onmiskenbaar tekenen van angst vertoonde. Hij was overtuigd dat de sinistere atmosfeer, waarin de hele plechtigheid plaats greep op de zenuwen van deze man werkte, doch er was iets in de houding van die vent dat hem tot nadenken stemde. Iemand die uit vrijen wil hierheen kwam, om met oprechte gevoelens de zaak van Lo-Tsan te dienen, kon nooit op deze wijze ontroerd zijn. Toen een der Chinezen Danhold de dolk in de hand duwde, werd deze nog bleker. Dikke zweetdruppels pelden op zijn voorhoofd en de laatste woorden van de eed kwamen als een hees gefluister over zijn lippen.

— Ga op dit laken toe, beval Lo-Tsan, nadat de eedaflegging van het tweede lid geëindigd was, zich tot Penwick wendend.

Deze aarzelde even, doch weer bracht de fluisterende stem van Sir Harter hem tot zelfbewustheid.

— Het is slechts een symbolische handeling, de figuren zijn van was...

Penwick stapte op de met laken omhulde figuur toe, welke Lo-Tsan aanwees.

— Hef de dolk in de hoogte en stoot hem daarna met volle kracht in de plek waar zich het zwarte hart bevindt.

Ook bij Penwick steeg de spanning ten top. Hij moest al zijn krachten inspannen, opdat niemand iets van zijn beweging zou merken.

— Zo zal ik alle vijanden van mijn meester laten sterven.

Hij herhaalde deze woorden schijnbaar bedaard en onbevreesd. Hij hief de arm in de hoogte en terwijl Lo-Tsan hem met duistere ogen bezag klonk het bevel :

— Steek !

Hij stak met alle kracht en voelde hoe de dolk in een weke massa schoof. Een ogenblik vreesde hij het ergste, dan trok hij stoutmoedig het wapen uit de figuur en staarde zijn gebieders aan, terwijl een Chinees het laken afrukte en de wassen figuur op de grond stampte.

— Henry Penwick, sprak Lo-Tsan, wij aanvaarden uw eed. Gij zult beloond worden.

Daarop wendde hij zich tot Danhold en herhaalde al de bevelen welke Penwick reeds had uitgevoerd. Toen eerst viel het Penwick op dat de hele ceremonie in een chinees dialect geschiedde, waaruit hij afleidde dat alle aanwezige blanken deze taal verstonden. Ook bemerkte hij dat Danhold, na de symbolische doodsteek die Penwick aan de wassen figuur gegeven had, plotseling kalm was geworden.

Reeds voor de tweede maal klonk het bevel :

— Steek !

Met even grote kracht als hij dit Penwick had zien doen, stak Danhold de dolk in het zwarte hart.

Terwijl hij het wapen terugtrok, slaakte hij een luide gil. Een grote bloedvlek kleurde het laken, welke hij met een onverwachte beweging afrukte. Penwick staarde in het ontkleurde gelaat van een dode.

— Hemel, hijgde Danhold, Stephen... Mijn broeder...

Met wijdropengesperde ogen en als waan-

zinnig staarde hij naar het dode gelaat van de man, zijn broeder, die hij had doorstoken.

Indien de bliksem voor zijn voeten ware neergeslagen, Penwick zou niet meer ver-rast zijn geweest. Alhoewel hij zich aan allerlei narigheden had verwacht, schokte hem deze lugubere geschiedenis tot in het diepste van zijn wezen.

Twee Chinezen sprongen op Donald toe, doch vooraleer een hunner het had kunnen verhinderen, gooide deze de dolk die hij nog steeds in de hand geklemd hield, in de richting van Lo-Tsan.

— Moordenaar... moordenaar, gilde hij in het engels.

De dolk miste echter doel en de ongelukkige werd beetgepakt en buitengesleurd. Zijn kreten klonken nog lang na in de oren van Penwick. Deze wendde zich om en stond op het punt Sir Harter om uitleg te vragen, toen deze dit voorkwam, door op een fluisterton te verklaren :

— Blijf kalm, de vergadering gaat voort.

Daarop bleef Penwick schijnbaar kalm, doch zijn hart bruiste en zijn hersens werkten koortsig.

HOOFDSTUK II

Raffles treft Voorzorgsmaatregelen

Het was tien uur in de morgen, toen in het huis van John Raffles, aan de Easton Square gelegen, de telefoon rinkelde. Charles Kent, de sympathieke medewerker van Raffles nam de hoorn af en luisterde verbaasd naar het bevel, dat hem in enkele woorden werd medegedeeld. Hij kreeg enkel de tijd, om « ik kom » uit te spreken, toen de verbinding reeds verbroken werd en voor de zoveelste maal in zijn leven had hij er het ruiken naar, welke plannen zijn meester nu weer broeide. Zonder dralen echter gaf hij gehoor aan het bevel dat hij

zojuist kwam te ontvangen en na een twintigtal minuten bevond hij zich voor het grote Cosmopolite Hotel op het strand te Londen. Het duurde slechts een ogenblik om de portier de gelegenheid te geven de eigenaar van kamer 64 te verwittigen van zijn komst. Daar stond hij reeds tegenover zijn meester, de grote onbekende, de gentleman-inbreker, die hem met het gewone goed gehumeurde glimlachje ontving. Charles kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en voortvarend als altijd, haastte hij zich te vragen :

— Wat ben je nu weer van plan, William ?

— Ik heb je in geen vier dagen meer ontmoet en je zegt niet eens een goeden dag, merkte de grote onbekende droogjes op.

— En jij vertrekt, zonder zelfs een woordje achter te laten, vind je dat zo beleefd, riposteerde de jonge man. Vertel nu geen onzin en zeg me liever eens waar je tegenwoordig aan toe bent.

— Aan een echt gedroomd zaakje. Maar deel me eerst eens even mede of James reeds is teruggekeerd van zijn vlucht naar Zuid-Amerika ?

— Ja, zei Charles, de vlucht is zonder ongevallen verlopen. En, als het je interesseert, Patricia heeft een lange brief medegegeven, waarin zij, indien ik me zo mag uitdrukken, een lyrische ontboezeming doet over haar geluk nu ze als jou medewerkster mag optreden en het terrein mag voorbereiden.

— Je bent toch niet jaloers, omdat er voor jou geen lieve woordjes in vermeld staan ?

— Neen William, deze maal heb je het mis hoor. Maar ik zie er wel wat tegen op om naar dat vervloekte Zuid-Amerika te trekken. Je had ook wel ergens anders kunnen heen gaan.

— Alles op zijn beurt, jongeman, ik heb ginds enige zaakjes op te knappen waaraan je genoeg zult beleven. Tot troost kan ik je wel verraden dat ik ook het plan heb opgevat nadien naar het Oosten te trekken.

— Dat bevalt mij nog minder, protesteerde Charles. Evenwel zul je moeten rekening houden met de maand die ik in Californië wens door te brengen. Dat heb je me tenminste beloofd. Maar voel je er nu absoluut niets voor om het zuiden van Frankrijk met ons bezoek te vereren, bijvoorbeeld... Monte-Carlo...

— De jeugd droomt graag, spotte Rafles. Maar kom, dat zijn zorgen voor later. Onze medewerkster de mooie Patricia bereidt in Zuid-Amerika verschillende mijner plannen voor en zodra de toestand gunstig is, vertrekken wij. Ondertussen staat er ons hier te Londen nog een heleboel werk voor de boeg.

— Eindelijk zal ik eens wat vernemen over de situatie. Eindelijk...

— Ja en het eerste is dat ik een flinke knokpartij voorzie en dat jij en James een voorname rol zullen te spelen krijgen.

— Zeer vereerd, zei Charles, terwijl hij een beweging maakte die verried dat hij in zijn nopjes was met dit voorstel.

Zich bezinnende en aan de komende gebeurtenissen denkende, vroeg hij plots :

— Hoe ben je er toe gekomen Penwick te heten en in het Cosmopolite Hotel te logeren ?

— Indien je dat nou eens wist, zou ik je geen de minste verklaring meer moeten geven, zei Rafles lachend.

— Biecht eens op, zit je soms achter een of ander juwelenkistje aan ? Voor zover ik weet is de Cosmopolite een uitstekend hotel voor dergelijke transacties.

— Neen, bekende Rafles, deze maal zitten ze achter mij aan.

— Wat bedoel je ?

Charles scheen dergelijke puzzle niet best te begrijpen en wachtte dan ook in spanning het antwoord af van de gentleman-inbreker.

— Nooit van Lo-Tsan gehoord ?

— Nooit, zei Charles verwonderd. Eensklaps opspringend, vroeg hij : Het is dus een Chinese geschiedenis ? Goeie hemel, je hebt er ons weer fijn ingeknoeid. Die ellendige gele sluipmoordenaars, die venijnige spleetogen...

— Roep niet zo luid, waarschuwde Rafles. De muren hebben oren. En je weet dat die kleinvoetige geelhuiden tot alles in staat zijn.

— Je verbaasde mij echt. Maar wat is nou de werkelijke geschiedenis ?

— Lo-Tsan is een Chinees, die aan de Oxford-universiteit gestudeerd heeft en die reeds vijftien jaar in Engeland verblijft. Het is een zeer schrander man, doch hij heeft zijn ambities ontwikkeld in een verkeerde richting. Hij droomt ervan keizer van China te worden.

— Heel nederig schijnt die vent dan toch niet te wezen.

— Het is een fanaticus, die om zijn doel te bereiken een geheime genootschap heeft opgericht, waarvan ik, John Rafles, lid ben

geworden.

— Ben je mal, riep Charles uit. Waar bemoei jij je nu allemaal mee. 't Zou me niet verwonderen dat wij vandaag of morgen eens tegen de lamp lopen.

— Zeur nu niet, merkte Rafles droogjes op. Ik heb je zopas verteld dat ze mij achterna zetten en nu beschuldig je me weeral van...

— Zo, ze zitten je achterna, onderbrak de jongeman. Weet Sha-shi of hoe hij ook mag heten...

— Lo-Tsan, verbeterde Rafles.

— Wel, weet die Lo-Tsan wie je bent ?

— Ik ben zeker van niet, antwoordde de grote onbekende.

— Maar waarom maakt hij je dan lid van zijn bende ? riep Charles uit, terwijl hij ondertussen tot de conclusie kwam dat hij te veel lawaai maakte.

— Daar draag ik zelf wel een beetje schuld aan, merkte Rafles op. Sedert een viertal weken heb ik deze kamers gehuurd onder de naam van Henry Penwick en in mijn vrije uurtjes ben ik zoo een beetje aan cocaïnesmokkel gaan doen.

— Jij ? vroeg Charles verbaasd. Jij smokkelt in cocaïne ? Zijn gezicht was een en al verbazing.

— Wanneer zal jij eens eindelijk de zaken leren zien zoals ze zijn ? Het spreekt vanzelf dat ik geen handel drijf in verdoevingsmiddelen, doch ik heb het genoeg gehad mij voor dergelijk sujet te doen doorgaan.

— Natuurlijk, mijnheer wilde weer eens romantisch doen. Maar daar zit je nu met die Shi-Shi...

— Lo-Tsan, verbeterde Rafles nogmaals. En verwar nu in godsnaam niet meer, Lo-Tsan...

— Lo-Tsan, herhaalde de jonge man bedachtzaam. Goed. En wat verlangt die Chinees eigenlijk wel van jou ?

— Dat begrijp ik zelf niet al te goed. Maar beste vriend, laat ik je doen opmerken dat ik niet zinnens ben het initiatief aan hem te laten. Nu ik toch in dat nest versukkeld zit, ben ik zinnens eigen plannen uit te werken.

— Dan ben ik weer als altijd present, bood Charles bereidwillig aan. Maar zeg,

William, die gele duivels staan mij niets aan, ze maken je een kopje kleiner vooraleer je een schietgebedje hebt kunnen prevelen.

— De kwestie is, dat je die kerels geen kans laat...

— Zij werken zo geruisloos, dat je ze niet hoort noch ziet.

— Kom, je verbeelding speelt je parten. Heb je soms lust om eveneens lid te worden van die moordenaarsclub ? vroeg de grote onbekende ?

— Ik lid worden van de bende ? Nu wist Charles werkelijk niet meer hoe zich te houden van verbazing.

Hij begreep ook niet meer wat zijn meester nu werkelijk van plan was, en vroeg zich af of dit alles geen ondoordachte handeling was, die nadelig zou kunnen uitvallen.

— Zwijgen is toestemmen, oordeelde Rafles.

— Ja maar... wilde de jonge man protesteren, doch zijn meester sneed hem het woord af.

— Jou rol is deze van vertegenwoordiger van de Bellam Trust, de wapenleveranciers. Officieel ben je in ziekenverlof voor enkele weken, doch de zaak wordt zodanig geregeld dat je komst met speciale bedoelingen is geschied. Je naam is Charles Clarke.

— Wat heb je eigenlijk met me voor, William ?

— Dit hangt af van hetgeen Lo-Tsan met jou wil aanvangen.

— Maar die man loopt er waarschijnlijk nooit in. Hij beschikt over een flinke inlichtingsdienst en negen kansen op tien ontdekt hij de intriges en wat dan... grote man ?

Rafles glimlachte om het bezorgde gezicht van zijn vriend.

— Stel je gerust, ik heb wel relaties op de Bellam Trust, waar de onderdirecteur Clarke verleden week in het grootste geheim is vertrokken. Waarheen, weet niemand en hier heb je een zeer goed geslaagde foto van de man ; een kleine vermomming slechts en je hebt de beste gelijkenis.

— Goed, als jij het zo wil...

— Natuurlijk. En om je een beetje voor te bereiden, kan je vandaag reeds je intrek nemen in dit hotel. Je kan beschikken over kamer 66, deze bevinden zich aan de linkerzijde van dit appartement.

— Jij voorziet werkelijk alles, moest Charles bekennen.

— Soms, merkte Rafles op, doch nu is het bepaald noodzakelijk. Om met succes de strijd te kunnen voeren tegen Lo-Tsan, is meer nodig dan schranderheid. Hij is verstandig, Charles en het is een man die weet wat hij wil.

— Hoe ben je er eigenlijk ingelopen, William ?

Charles ging helemaal op in de plannen van zijn meester en vanaf dit ogenblik interesseerde de zaak hem tot het uiterste. Om zich zo mogelijk een idee te kunnen vormen van de omstandigheden waarin zich hun volgend avontuur zou afspelen, wenste hij zoveel mogelijk details te kennen over het wedervaren van zijn meester.

— Ingelopen, dat is nou precies niet het woord. Ik heb opzettelijk de figuur aangenomen van een cocaïnesmokkelaar omdat ik uit bepaalde zaken had afgeleid, dat een niet van heerszucht ontdaan man een ondergrondse beweging van die aard op touw had gezet. Een tweetal geheimzinnige verdwijningen van mensen, die lange jaren in China waren geweest, deed mij vermoeden, dat de zaak aan het lopen was. Heel lang heb ik niet moeten wachten om mijn pogingen met succes bekroond te zien.

— Je bent er dus vrij spoedig achter gekomen, achter het bestaan van Lo-Tsan en diens bende, bedoel ik.

— Zij hebben zich zelf eigenlijk aan de galg gepraat. De afgezant der hemelen, zoals de Chinees zich in kleurige taal laat noemen, stuurde een zekere mister Harter, een effectenmakelaar op mij af.

— Die vent ken ik, meende Charles. Hij woont in de City en kreeg op minder dan twee jaar drie bankroetverklaringen te verduwen.

— Juist, dat is de man. Hij heeft mij zo wat geïntroduceerd in « Het Onwrikbare Hart ». Gekke naam niet voor die geheim e genootschap. En wat ik daar heb

kunnen zien is niet van die aard, dat het iemand, die Lo-Tsan niet in het hart draagt, een serene nachtrust te verzekeren.

— Vertel mij de hele geschiedenis drong Charles aan.

Rafles maakte echter een afwerend gebaar.

— Eens dat wij goed en wel op onze eigen kamers beland zijn, rest ons daar meer tijd voor. Voorlopig weet je genoeg om te weten wat je te doen staat. De eerste uren moet je niet vrezen, dat je in contact zal komen met de bende. Ik heb een vast omschreven plan, doch de details van de uitwerking kunnen gewijzigd worden naargelang ik lucht krijg van de inzichten van Lo-Tsan. Moest ik er in slagen...

— Ken jij Lo-Tsan persoonlijk ?

— Nog niet, maar dat komt wel. Ik had een rendez-vous voorzien met hem, gister namiddag, doch hij gaf belet.

— Merkwaardig is het dat die man je zo maar engageert zonder je eigenlijk te kennen.

— Misschien, antwoordde Rafles. Luister, jij gaat onmiddellijk naar huis. Zeg aan James dat hij zich gereed houdt, want dat er mogelijk een vuiltje aan de lucht kan komen. En zorg er vooral voor, dat niemand merkt, dat jij met mij in verbinding staat. Ik zal zelf handelen als het nodig is.

— Begrepen, denk je dat je geschaduwd wordt ?

— Je kan langs je eigen kamers uitgaan, hier zijn de sleutels. Dat noem ik nou hier eens een fijn hotel, die verbindingsdeuren tussen de kamers zijn van een onbetaalbaar nut.

Charles stond op en ging naar de deur van de badkamer, vooraleer hij zijn vergissing bemerkte had, schrok hij van een suizend fluiten langs zijn oor. Een droge knak en een mes stak in de kast.

— Niet kijken, doorgaan, beval Rafles aan Charles.

Rafles stond op en ging naar de kast, trok het mes uit de kast en las de boodschap die in het hecht verborgen zat.

« Verwacht u, één uur Pekingclub. Lo-Tsan.

HOOFDSTUK III

Een tête à tête met Lo-Tsan

Aangezien zich in de boodschap welke Rafles op typisch Chinese wijze had ontvangen, geen enkele juiste aanduiding stond op welke wijze hij, de zogenaamde Henry Penwick, het hoofd van de geheime genootschap moest ontmoeten begaf hij zich, de vage plaatsaanduiding volgend tegen het vastgestelde uur naar de Pekingclub. Daar hij een uur te vroeg in het gebouw aankwam, wilde hij van de gelegenheid gebruik maken om als een nieuwsgierig toerist de hall door te wandelen en een oogslag te werpen in de lokalen, waarvan de deuren op deze hall uitgaven. Doch twee zaken verhinderden hem zijn voornemen uit te voeren. Om te beginnen moest hij vaststellen dat evenals tijdens de vroege morgenuren, wanneer de vergadering van de geheime genootschap had plaats gevonden, bijna al de deuren gesloten waren. De tweede hindernis kwam opdagen onder de vorm van een gluisperige Chinees die hem in gebroken Engels aansprak en vroeg waar hij wenste te gaan. Een ogenblik overwoog hij of hij het doel van zijn komst aan deze bediende zou mededelen, doch ten slotte besloot hij naar de bar te gaan, waar zich wellicht dezelfde kellners als tijdens de morgenuren zouden bevinden. Hierdoor liet hij deze kerel in de waan dat een zekere beschroomdheid hem weerhield onbekende lokalen, zelfs als was het maar het rooksalon, of het restaurant binnen te treden. En Lo-Tsan zou in elk geval zijn ondergeschikten verwittigd hebben dat hij Mister Penwick op zijn particuliere vertrekken verwachtte. Dit scheen in elk geval zo te zijn, want nauwelijks had Rafles in de bar, waarin zich niemand bevond buiten de twee kellners, in een zetelje plaats genomen of een der twee Chinezen kwam op hem toe en sprak hem aan in eigen taal.

— U is, geloof ik, Mister Penwick, vroeg hij.

— Inderdaad antwoordde de gentlemaninbreker.

— Wilt u mij volgen u wordt verwacht...

Rafles volgde de man, die geruisloos voortschreed. Aan het einde van de hall opende de geelheid een deur, die zich op gelijke hoogte aan de tegenovergestelde zijde bevond, van de deur welke Rafles die morgen in gezelschap van Sir Harter had gepasseerd. Deze maal gaf de deur toegang tot een klein kamertje, waarin een lift was aangebracht. De kellner verdween, nadat hij de bezoeker had gebracht bij een Chinees meisje dat vloeiend Engels sprak en er niet onaardig uitzag en naar de grote onbekende giste reeds verschillende jaren in de hoofdstad van Engeland verbleef. Zij voerde hem met de lift tot op het tweede verdiep. Dit veronderstelde hij althans, want nergens was een cijfer aangebracht, de lift was helemaal gesloten en de drukknop bevond zich onder een houten beleg. Zodra de lift tot stilstand kwam, ging de Chinese hem voor, door een met gekleurde tegels belegde gang, met zware lopers. De muren waren behangen met rode geborduurde draperijen en alles wees er op dat ze zich nu in het gedeelte van het hotel bevonden waarin Lo-Tsan zijn tenten had opgeslagen. Hier ook zoals bijna in het ganse gebouw werd het daglicht schuw. Slechts enkele donkerkleurige lampions verspreidden een somber neerdrukkend licht. Eensklaps bleef het meisje voor een eikenhouten gebeeldhouwde deur staan. Ze drukte op de elektrische belknop (een bepaalde code naar Rafles vermoedde). Bijna ogenblikkelijk sprong de deur open.

— Alstublieft, sir.

— Hij voldeed zonder aarzelen aan dit verzoek. De deur sloeg achter Rafles dicht alsook een zwaar gordijn dat Rafles bij het binnentreden niet had bemerkt. Een paar seconden bleef hij staan, om het vertrek op te nemen. Het was eenvoudig ingericht met een tweetal gebeeldhouwde boekenkasten en dito salontafeltje en zeteltjes. In het gehele vertrek nochtans bevond zich een aanzienlijke hoeveelheid bibelots die alle het karakter der Chi-

nese kunst droegen. Hier ook werd de verlichting verzekerd door in de wand ge-
haakte luchters en Lo-Tsan scheen vooral
een geheimzinnige halve duisternis boven
elke andere verlichting te verkiezen. On-
verwachts nochtans flitste in elk der hoe-
kn een hevige gloeilamp aan, het licht werd
door de schermen afgeleid in de hoogte en
naar de grond, zodanig dat deze zeer hel
verlicht werden, doch dat in het midden
der plaats een getemperd doch klaar licht
viel. Aan een der tafeltjes zat Lo-Tsan. Hij
was gekleed in rok en Rafles kreeg de
indruk dat deze man de invloed der Wes-
terse beschaving zelfs in zijn uiterlijk niet
kon verbergen. De Chinees richtte zich op
en wenkte Penwick naderbij. Hij drukte
diens hand en niets in hem verried het on-
gehoord chauvinistisch fanatisme, dat
zijn geheime genootschap kenmerkte.
Waarschijnlijk had Lo-Tsan iets bemerkt
van de verwondering, die Rafles niet geheel
had kunnen verbergen, want met een be-
ninnelijke voorkomendheid sprak hij :

— Het verwondert u wellicht dat ik als
leider van « Het Onwrikbare Hart » er ook
persoonlijke gewoonten op nahoudt, die
min of meer afwijken van de voorschrif-
ten ?

— Inderdaad, bekende Rafles. Ik had
mij er niet aan verwacht ontvangen te
worden volgens de Westerse vormen, te-
meer daar dit gedeelte van het hotel, dat
ongetwijfeld uwe particuliere vertrekken
zijn, in Oosterse stijl is ingericht.

— O, ik begrijp u volkomen, maar zou
het niet even natuurlijk zijn Mister Pen-
wick, dlt in het enige volmaakt Chinese
hotel te Londen, er een vleugel zou inge-
richt zijn volgens de modernste opvattin-
gen van het Westen. Waar wij ons hier
bevinden Sir, is wat ik zou noemen een
soort klooster — de uitdrukking is mis-
schien wel wat te ver gezocht — waar ik
kan nadenken en mijn plannen bestudeer.

— Waaruit ik dus kan besluiten, dat u
met mij ernstige zaken te bespreken hebt,
merkte Rafles op, wie de diplomatieke taal
van de Chinees niet in het minst beviel.

— U ziet zeer klaar, antwoordde deze
schamper. Als wij ooit beste vrienden wor-
den Mister Penwick, is het best mogelijk
dat ik u de volgende maal uitnodig een
bezoek te brengen aan mijn zomerverblijf.

Ik kan u verzekeren dat u daar het meest
gedroomde comfort zult vinden en daaren-
boven veel lucht en licht en... Werkelijk,
het is gebouwd volgens de meest ultra-
moderne principes.

— Ik zou wel graag een bezoek bren-
gen aan dit droomkasteel, zei Rafles bege-
rig.

— Daarover later, mijn waarde Pen-
wick. En wat mijn dagelijkse gewoonten
betreft, u ziet, als ik blanke leden van ons
genootschap te ontvangen heb, dat ik zo-
veel mogelijk tracht hen in hun zeden en
gewoonten te evenaren.

— U spreekt zeer vlot Engels en u ge-
draagt u in alle opzichten als een man uit
de high life, stelde Rafles vast. Bij zich-
zelf dacht hij : Wanneer komt die venij-
nige Chinees nu met zijn voorstel over de
gracht ? Hij moest moeite doen om zijn
geduld te bedwingen en rustig te schijnen.

— En daarenboven, vervolgde Lo-Tsan,
terwijl hij zijn bezoeker doordringend aan-
keek, een leider heeft wel het recht zich
meer te permiteren dan de slaven. Hij is
tenslotte toch ook een buitengewoon schep-
sel.

— Dat is een zeer aanvechtbaar begin-
sel, kon Rafles zich niet weerhouden te
verklaren.

— Ik ken mijn mannen, Penwick, merkte
de Chinees ijzig op. Ze kruipen voor mij en
moest ik morgen bevelen dat de helft van
Londen moest worden uitgemoord, omdat
ze mijn plannen in de weg staan, wel dan
zou dit gebeuren. Ik zou niet eens mijn
kamer hoeven te verlaten.

— Eerwaarde Lo-Tsan...

— Noem mij eenvoudig Lo-Tsan, cere-
moniën zet ik enkel op touw voor mijn
landgenoten. Met Europeanen ga ik steeds
veel lossers om, en daarenboven... bij in-
tieme afspraken houd ik mij nooit aan deze
Chinese conventies.

— Begrepen, antwoordde Rafles. Hij
overdacht bij zichzelf welk eigenaardig
man deze Chinees eigenlijk was, dat deze
kerel zelfs niet uit eigen beweegredenen
handelde. Onvermijdelijk had deze man een
wacht achter zich staan die hem bescher-
de en misschien wel gebod, het kon moei-
lijk anders.

— Wel, zei Lo-Tsan, wat meende je

daareven te vragen ?

— Ik wou eigenlijk vragen tot welk doel je je volgelingen zo fanatiek opleidt en waarom je zo hardvochtig en medogenloos je vijanden tracht te verdelgen ?

De Chinees lachte tevreden en zijn ogen glinsterden van zelfvoldaanheid.

— Je vraag is totaal overbodig, antwoordde hij. Je weet verduiveld goed wat ik van plan ben. Luister eens, Penwick, ik denk je nodig te hebben. Voel je er iets voor minister te worden van het nieuwe China ?

— Een beetje voel ik er wel voor, zei Rafles lachend, reeds lang heb ik naar zo'n baantje getracht, doch ik dacht steeds dat je er krankzinnigheden moest voor uithalen om zover te geraken en dan heb ik mijn verlangen maar in slaap gesust.

— Geen gekheden, Penwick, enkel maar een beetje behendige diplomatie en je komt er. Zou je het aandurven ?

Je hebt mij in de val gelokt sprak Rafles. Nu besef ik dat ik niet meer terug kan. Maar ik kan je meedelen, Lo-Tsan, dat ik er niets voor voel om met een bende moordenaars samen te werken. Wat is er met Danhold gebeurd ?

— Penwick, siste de Chinees, die eensklaps zijn voorkomende houding liet varen, je hebt te kiezen. Ik heb altijd gedacht dat je verstandiger was.

— Waarom heb je zonder dat je mij kende in de geheime genootschap toegelaten. Welke duivelse plannen had je in je hoofd ?

— Wel, beste man, sprak Lo-Tsan grimlachend, dacht je dan heus, dat ik je niet herkend had. Toen ik je die avond in de Cosmopolite zag zitten, wist ik zo dat er met jou wat te doen was... En doen zal je het ook, brulde hij, plots opspringend.

— Dus jij kent mij ? Hij overdacht even hoe de man mogelijk achter zijn ware identiteit was gekomen of was er een vergissing in het spel, die nochtans even noodlottig kon worden.

— Natuurlijk dat ik je herken, Sir Thomas, zegde de Chinees, nadruklegend op elk woord van zijn zin. Of denk je dat ik vergeten was welke trucjes je voor enkele

jaren te Hongkong en te Peking hebt ten beste gegeven.

Rafles kon met moeite zijn verwondering bedwingen, zijn gelijkens met de in Afrika gedode diplomaat was zo sprekend dat zelfs deze schrandere Chinees er inliep. Of die diplomaat ook duistere practijken er op nahield wist Rafles natuurlijk niet, doch hij vond het in elk geval gevaarlijk, dat Lo-Tsan hem zogezegd had herkend. Maar hij zat nou eenmaal in zulke situatie. Voorlopig zat hij in de macht van deze sluwe kerel. En met dergelijke kerels diende je vreselijk goed uit je ogen te kijken, wilde je niet de kans lopen een door een geoefende hand geworpen mes tussen je ribben te krijgen.

Bovendien maakte de grote onbekende er zich geen begoochelingen over, dat zelfs al mocht hij er zich momenteel op beroemen de gunsteling te zijn van Lo-Tsan, deze vroeg of laat zijn uitgesproken en gevarlijke tegenstander zou worden. Hij besloot dan ook dat de beste houding welke hij tegenover de Chinees kon aannemen er een was van correctheid en onbevreesdheid. Innerlijk was hij de overtuiging toegedaan, dat hij de eerste tijd van Lo-Tsan niets te vrezen had, gezien deze in hem een zeer belangrijke steun meende te hebben gevonden om zijn gewaagd spel tot een succesvol einde te brengen.

— Wat wil jij van mij ? vroeg Rafles op een toon, die blijkbaar te kennen gaf alsof hij voor de woorden van Lo-Tsan zou zijn gezwicht.

— Ik heb met genoegen vernomen, dat je op rust bent gegaan, begon de Chinees. Jij beschikt dus over een massa tijd en... over een massa relaties. Wat ik van jou wens, is dat je mij zorgvuldig inlicht over de plannen van de Engelse regering in China.

— Nooit, riep de gentleman-inbreker heftig uit.

— Ik, Lo-Tsan, geef je bevel. Jij zal gehoorzamen. Na de eed, die jij afgelegd hebt is vluchten voor jou onmogelijk, Sir Thomas.

— Brutaal ben je en een schurk ben je niet minder, schoot Rafles nijdig uit.

— Vergeet jij soms wat er mogelijk achter de schermen kan gebeuren. Jij kent

China en jij bent voldoende ingelicht over zekere mentaliteiten, die hier momenteel opgeld doen.

— Dat mag je wel zeggen, vooral die van jou ken ik ? Maar ik loop er niet in, Lo-Tsan, met dat voorstel van jou kom je klaar bij mensen van minder allooi dan ik gelukkig ben.

— Sir Thomas, verwittigde hem Lo-Tsan, terwijl hij onbehaaglijk dicht tot bij Rafles genaderd was, ik ben niet gewoon tegengesproken te worden. Je zal mij de gewenste inlichtingen bezorgen.

— Ik ben geen verrader, klonk het fier.

— Denk aan die ministerportefeuille.

— Geen schijn van gedacht, dat je mij met een gedroomde ministerportefeuille omkoopt.

— Je krijgt drie dagen bedenktijd, Sir

Thomas. Geen enkel uur langer. Dan zijn je dagen geteld. Welk gevaar zit er aan vast voor jou ? Niets. Geen mens kent je ware identiteit. Denk er om, jij bent de enige persoon, die ik een eed heb laten afleggen onder een valse naam.

Eensklaps hoorde de gentleman-inbreker een ruisend geluid als van voortschrijdende vrouwen in lange gewaden. En twee Chinezen stonden reeds dreigend rond hem. Een seconde doorflitste hem de gedachte, dat Lo-Tsan maar dadelijk zou overgaan tot tuchtmaatregelen wegens ongehoorzaamheid. Doch de zoon des hemels neeg even vriendelijk glimlachend het hoofd en besloot dit onderhoud met de woorden :

— Mijn goede vriend, Sir Harter, zal je verder alle gewenste inlichtingen verstrekken. Veel succes, Mister Penwick.

Maar de zwoele gedachten, die achter deze gele voorhoofden wonen, kan een blanke nooit ontdekken.

HOOFDSTUK IV

De Sluier wordt opgelicht

Het kon niet ontkend worden, dat Rafles zich in een moeilijke positie, die zelfs hachelijk kon worden genoemd, bevond. De man tegenover dewelke hij stond kende geen scrupules. Hij zou er niet voor terugdeinzen om het even welk lid van zijn genootschap, dat de eed had afgelegd wegens een ongehoorzaamheid, neer te kogelen. Het was een man die alles of niets speelde.

Kwestie was dus dat hij Lo-Tsan voor was. En alhoewel hij er niets voor voelde in dienst te treden van dit gevaarlijk individu, dan was hij toch verplicht de eerste dagen de man zoetjes te houden. Tenware hem de gelegenheid werd geboden, dadelijk tot de uitvoering zijner plannen over te gaan. Doch zelfs dan bevond hij zich in een kritische positie. Het gele gevaar gaf nooit gemakkelijk zijn prooi uit zijn handen.

Rafles broeide plannen en in afwach-

ting, dat hij van Lo-Tsan nieuwe bevelen zou ontvangen, stelde hij zich er mee tevreden rustig in « Cosmopolite » te blijven en slechts bij wijze van uitzondering een klein wandelingetje te maken langs het strand. Op die manier wou hij zich zelf de zekerheid verstrekken, dat hij geschadwd werd. Niettegenstaande zijn gekende scherpzinnigheid mocht hij er niet in gelukken te ontdekken of iemand hem volgde. Die Chinezen waren echte meesters in hun vak, want dat hij geschadwd werd, daaraan twijfelde Rafles geen ogenblik. Vooral nu dat hij tegenover Lo-Tsan een opstandige houding had aangenomen.

« Mijn goede vriend, Sir Harter zal je verder inlichten », had de Chinees gezegd. Dus Harter was een man voor wie hij diende op te letten.

De preciese bedoelingen van de organi-

satie van Lo-Tsan zou Rafles kunnen vernemen uit het gesprek, dat hij de volgende dag had met de effectenmakelaar. Harter kwam hem in de Cosmopolite zelf opzoeken. Rafles zat gemoedelijk bij een biertje toen de man binnenwaaide. Het viel hem op, dat Harter in de plaats van bij de portier te informeren of mister Penwick thuis was zoals het logisch zou zijn geweest, dat hij deed, integendeel regelrecht de verbruikzaal binnenstapte en naar hem begon te zoeken. Daaruit besloot Rafles dadelijk dat Lo-Tsan ook in het hotel zijn spionnen had staan. Dus ook wat zijn relaties met Charles betreft diende hij op te letten.

— Ik had je al veel eerder verwacht, zegde hij tot Harter, nadat hij deze had begroet. De chef schijnt niet erg gehaast te zijn met zijn bevelen.

— Ik vrees dat je je vergist, Penwick, Lo-Tsan weet altijd bliksems goed wat hij wil en te laat kwam hij nog nooit, dat kan ik je verzekeren.

— Te laat misschien niet, merkte Rafles lichtjes spottend op, doch wel te vroeg, geloof ik. Bij voorbeeld in mijn geval, ging hij onmiddellijk verder, zodat Harter hem bepaald nieuwsgierig aankeek.

— Ho ! liet de andere zich ontvallen.

De kellner was daar met het bestelde. Dan heerste voor enkele tijd een stilzwijgen tussen de twee mannen. Ondertussen bestudeerden zij elkaar. Het werd Rafles duidelijk, dat de man die voor hem zat niets anders was dan een marionet, een gevaarlijke ledepop, waarmede de poppenspeler alles kon uitvoeren.

— Ik weet natuurlijk niet wat je van plan bent, Penwick, begon Harter, maar je speelt met vuur, man.

— Lo-Tsan heeft je verteld wat ik tegen hem gezegd heb, vermoed ik.

Harter bevestigde dit vermoeden hoofdknikkend.

— Welnu, ik vraag mij af wat jij daar eigenlijk mee te maken hebt, vervolgde Rafles.

De effectenmakelaar nipte even aan zijn wijntje en gluurde van onder zijn half-toegeloken oogleden naar de man over hem en zegde dan :

— Ik ben niet alleen verantwoordelijk voor jou, omdat ik als peter fungeerde bij je doopsel, dat je een volwaardig lid heeft gemaakt van onze bende, maar tevens mag je weten, dat het lot van de blanke leden van de genootschap min of meer in mijn handen berust.

— Zo, zo, jij zal dus eerste minister worden.

— Daar hebben wij het niet over, antwoordde Harter, doch in elke beweging, hoe klein van omvang ook, zijn er nou eenmaal verantwoordelijke posities.

— Jij doet uiterst gewichtig, doch heb je ooit al overwogen Harter, dat als jij in ongunst geraakt bij Lo-Tsan jij even goed als om het even wie rijp bent voor het nekschot.

— Lo-Tsan en ik, wij zijn dikke vrienden, hoor !

— Luister, Harter, sprak Rafles gedickeerd. Hoe jullie tegenover elkaar staan kan mijn geen lor schelen, maar je mag in elk geval weten, dat ik met die bende moordenaars geen ogenblik wil samenwerken.

— Als ik jou was zou ik niet zo koppig zijn, raadde Harter hem. Jij was er toch bij toen die herrie ontstond met Stephen Danhold.

— Inderdaad, het was monsterachtig. Ik heb mijzelf moeten bedwingen om niet tussenbeide te komen.

— Als ik geen ervaring zou hebben gehad met mensen van je slag, liet ik je dadelijk door onze mannen inrekenen, Penwick. Je bent niet de eerste, die door een dergelijk schouwspel uit zijn evenwicht gebracht werd. Nadien hebben ze begrepen en namen er geen aanstoot aan. Integendeel. Maar de geschiedenis van Danhold zal je zeer zeker interesseren, of vergis ik mij ?

— Neen, je vergist je absoluut niet. Veretl maar op !

— Stephen Danhold had ook zijn eed afgelegd aan « Het Onwrikbare Hart ». Hij was net als ik effectenmakelaar. Hij had tot taak gekregen bepaalde aandelen te kopen voor Lo-Tsan, waarom dat zal je straks horen. Dan heeft hij ons echter zeer vuile truc gespeeld. Hij verkocht namelijk de aandelen voort, en die waren voor Lo-Tsan van het allergrootste belang.

Want hij had ze eerst aan verschillende concurrenten dienen te ontfutselen.

— Om welke redenen ?

— Morele redenen, gaf hij als verklaring op.

— Hij was ten minste een eerlijk man, merkte Rafles op.

— Hoe de geheime genootschap zich heeft gewroken heb je zelf kunnen zien, vervolgde Harter zonder op de reflexie van Rafles te reageren. En waarom Lo-Tsan net op de broeder van Stephen Danhold zijn keuze liet vallen als wreker, zal je vragen. Hij stond op de zwarte lijst. Hij wist reeds al te veel van de beweging af en saboteerde onze werking reeds geruime tijd. Eindelijk is Lo-Tsan er in geslaagd hem door bedreigingen en beloften, dat zijn broeder niets zou overkomen, tot lid te maken van « Het Onwrikbare Hart ».

— Alleen met het doel hem te maken tot de moordenaar van zijn eigen broeder ?

— Natuurlijk. Fijn bedacht niet ? En tenslotte heeft dan de man zijn verdiende straf.

— Lo-Tsan aanvaardt hem dus niet als lid.

— Neen, hij is reeds veroordeeld omdat hij een aanslag deed op onze chef. Waarschijnlijk kan je morgen in de kranten reeds lezen, dat ze zijn lijk ergens hebben opgevestigd.

— Een groter duivel en bandiet dan die Chinese hond ken ik heus niet !

— Broeder let op je woorden, wik en weeg ze goed. Zulke belediging staat gelijk met een kruisje achter je naam. En denk dat het beter is Lo-Tsan tot vriend te hebben dan door hem met een scheef oog bekeken te worden.

— Die Chinees tracht macht te verkrijgen door zijn vrienden, zogezegde vrienden ten minste, veel te beloven. Denk je dat ik er zo maar invlieg. Minister van het nieuwe grote China ! Goeie genade is die man nou heus krankzinnig.

— Lo-Tsan, hernam Harter zeer ernstig, is allerminst krankzinnig. Hij wordt werkelijk heerser van China. En dan kon het gele gevaar waarover reeds zo veel gespro-

ken wordt, werkelijkheid worden.

Rafles nipte ook even aan zijn roemer en aandachtig keek hij Harter in de ogen. Dan liet hij zijn blikken door de gelagzaal zweven en in de wandspiegel viel het hem op, hoe twee goed geklede Chinezen niet ver van hun tafeltje plaats namen. Rafles dacht grondig na over de toestand. Hij meende dat de weerspannige houding welke hij tot nog toe aangenomen had, voldoende was en hij besloot Harter de indruk te geven, dat hij wel bereid zou zijn de bevelen, welke Lo-Tsan hem door zijn mond zou verstrekken uit te voeren.

— Harter begon hij, ik moet bekennen, dat alles wat ik over dit vervloekt bandiennest zegde, woorden waren, die recht uit het hart kwamen. Maar ik geloof anderzijds dat jij gelijk hebt gehad. Die ceremonie heeft mij heftig uit mijn lood gebracht... En ik droom er tenslotte van ooit eens een voorname rol te spelen in de wereldpolitiek. Ik heb met verscheidene lui af te rekenen.

— Lo-Tsan weet, dat je een verstandig man bent, Penwick. En ik herhaal het de leider van « Het Onwrikbare Hart », mag je wel en aanziet je voor een man van belang.

— Misschien heeft Lo-Tsan wel gelijk. Als ik de zaken waarlijk ter harte neem zijn er weinigen, die zich met mij op een lijn kunnen stellen. Nochtans Harter zou ik wenssen vooraleer ik definitief van wal steek, dat jij een deeltje lichtte van de sluier die over de bedoelingen en bestrevingen van Lo-Tsan ligt. Ik heb daar dan toch ten minste het recht toe, zou ik menen.

— Natuurlijk heb je dat. Niemand heeft beweerd, dat je helemaal onwetend moet blijven aangaande het doel van je taak. In enkele woorden zal ik je de werkwijze van onze meer dan schrandere chef uiteenzetten.

Hij hield even op alsof hij zijn woorden meer gewicht wilde bijzetten. Om zijn mond speelde een flauw glimlachje van voldaanheid.

— Het is een publiek geheim, dat de werkelijke heersers van deze wereld, niet de politiciers, niet de diplomaten, niet de koningen, keizers of eerste ministers zijn, doch wel de zakenlui. Ik bedoel deze men-

sen, die de hele industrie en economie van een land in hun macht hebben.

Weer hield hij even op en scherp fixeerde hij Rafles.

— Als die mannen zeggen, je gaat er onder, dan ga je er onder. Geen enkel politieker heeft dit uit het oog verloren. Geld en macht, dat zijn synoniemen, Penwick. Jij denkt er toch ook zo over, hoop ik.

Rafles beantwoordde deze rechtstreekse vraag met een zwijgend hoofdknikken.

— Ik heb je reeds verteld, dat Lo-Tsan het in zijn bol heeft gestoken keizer van China te worden. Hij is de man van de realiteit, daarom bouwt hij voor de verwezenlijking van zijn plan niet op politieke bewegingen, doch wel op het kapitaal. En dat getuigt voor zijn schrandereheid, niet ?

— Dat moet ik inderdaad toegeven.

— Laat communisten vechten tegen nationalistes. Zij moorden elkaar uit, aan beide zijden vallen de sukkelaars, de idealisten, de mannen van de daad, die posthume decoraties krijgen en daarmee uit. En de groten, die niet vechten, die met een spotlach op al die onnoozelaars neerkijken, die winnen, de mannen die de economie regeren, die winnen, niemand anders. Lo-Tsan tracht het overgrote deel van de mijnaandelen van China in handen te krijgen, ook de zware industrie enz. moet in zijn macht komen. Hij is schatrijk. En hij boekt reusachtige resultaten.

— Niettegenstaande die resultaten zal hij toch nog wel een mooi tijdje mogen wachten vooraleer hij op de troon van het Hemelse Rijk zal zetelen. Niet iedereen laat zich zo makkelijk manoeuvreren als jij wel schijnt te veronderstellen.

— Onthoud wat ik je zeg, fluisterde Harter zich naar Rafles toe buigend, opdat

niemand hun gesprek zou kunnen afluisteren, over twee jaar is Lo-Tsan de machtigste man van het hele Oosten. Hij zal in China die onzalige burgeroorlogen doen ophouden en er een van de machtigste rijken der aarde van maken.

— Ik denk dat jij er een al te simplistische opvatting op nahoud.

— De val van de huidige machthebbers wordt systematisch voorbereid, Penwick. Geld speelt de grote rol, zeker bij de generaals in China.

— Maar, jij zegde toch zelf, dat de toekomstige keizer van China het er maar om te doen is de economische macht in handen te krijgen, waarom moet ik dan diplomatische geheimen...

— Die zullen hem in vele gevallen de sleutels in handen spelen, die hij nodig heeft om zekere trusts klein te krijgen. Ben je nou tevreden, Penwick. Ik ben eigenlijk naar hier gekomen om je hierover te spreken. En ook om je dadelijk aan het werk te zetten.

— Ik had toch drie dagen bedenktijd gekregen, wierp Rafles op.

— Weet ik, reageerde Harter, maar Lo-Tsan vindt, dat je dadelijk van wal moet steken. Het is een zaak van het allergrootste belang en het zal je in de gelegenheid stellen je sporen ruimschoots te verdienen.

— Wat wil je eigenlijk van mij ? vroeg Rafles en hij hield de spreker scherp in het oog. Wat wil Lo-Tsan ?

— Een zekere Clarke is in dit hotel afgestapt. Hij is de onderdirecteur van de Bellam Trust wapenfabrieken. Je kent hem van vroeger... Niet later dan deze avond wens ik met hem een onderhoud, begrepen, Penwick ?

HOOFDSTUK V

Het Plan wordt ontworpen

Het geschiedde zoals Lo-Tsan bevolen had. Het rendez-vous tussen Clarke, alias Charles Kent en Harter, de uitvoerende macht van Lo-Tsan had die avond plaats in het Pekinghotel om twee en twintig uur. Harter was tevreden over de vlugge en naar zijn oordeel gunstige werking van Rafles, terwijl deze laatste zelf nog meer in zijn nopjes was. Het toeval schikte alles zoals hij gewenst had dat het zou verlopen. En dan nog heel wat vlugger dan hij het had durven verwachten. Eens te meer was hem gebleken over welk een perfecte inlichtingsdienst de Chinezen beschikten. Rafles wist, daar hij op de Bellam Trusts relaties had, dat de echte mister Clarke met de echte Sir Thomas in verbinding had gestaan. Verteld werd, dat de diplomaat ter zelfder tijd een zeer winstgevende baan zou hebben gehad als agent van de maatschappij in kwestie.

Het feit, dat Lo-Tsan blijkbaar op de hoogte bleek te zijn van deze omstandigheid, was voor hem een vingerwijzing. Zo hij in zijn plannen, die hij tegen over de machtsaanzoeker Lo-Tsan koesterde mocht slagen, moest hij uiterst geraffineerd optreden.

Terwijl Charles naar de Peking-club was getogen onder de gedaante van de wapenhandelaar Clarke, verbeidde zijn chef niet zonder ongeduld zijn terugkomst in het hotel Cosmopolite. De hele avond bleef hij op zijn kamer, doch bracht zijn tijd zeer nuttig door. Hij zat rustig in zijn zetel; doch zijn hersens werkten intensief. Af en toe stond hij op en liep een paar maal door de kamer. Soms bleef hij even voor zijn tafel staan en werkte voort aan een potloodschets, die hij op een stuk papier had getekend. Dan zette hij zich weer neer en verzonk opnieuw in ernstige gepeinzen.

Het was reeds bijna middernacht toen Charles zich liet horen met de afgesproken code op de verbindingsdeur. Rafles stond dadelijk op om te openen en onmiddellijk daarop trok hij de deur van zijn kamer

open om in de gang even na te kijken of nergens geen gedaante stond opgesteld. De vestibule echter lag verlaten en Rafles sloot de deur af. Terug binnengekomen begon Charles dadelijk een résumé te geven van de gebeurtenissen van die avond. Hij haalde een pak bankbiljetten te voorschijn. ...

— Dertig duizend pond, vind je dat de moeite ?

— Hoe heb je die verdiend, vroeg de gentleman-inbreker met gefronste wenkbrauwen.

— Ho, trekt maar niet zo een apensnuit, ik heb geen brandkasten moeten lichten. Ik moest enkel maar ja zeggen en de zaak zat voor mekaar. Ik moest natuurlijk beloven mijn uiterste best te doen hem te bevredigen.

— Jij bent onder een goed gesternte geboren...

— Harter meende mij aanvankelijk door bluf te imponeren. Wij waren amper vijf minuten in gesprek of hij haalde reeds het geld te voorschijn. En vroeg mij op de man af of ik een goede zaak wou doen. Er was een zeker gevaar aan verbonden, bekende hij.

— Zo loyaal was hij tegenover mij niet eens. Maar Lo-Tsan zal hem wel voldoende hebben ingelicht aangaande de karaktereigenschappen van mister Clarke en hij heeft dan maar gespeeld met de troef, die de meeste waarborgen bood om te gelukken. Wat was dat gevaar ?

De grote onbekende had opnieuw plaats genomen in zijn zetel voor het electrisch vuur en hij monsterde zijn medewerker met scherpe blikken.

— Hij vroeg mij een regelmatige levering van wapens en munitie bestemd voor China.

— Onze lieve vrienden gaan dus krij-

gertje spelen, mompelde Rafles meer tot zich zelf dan tot Charles.

— En het gevaarlijke van de hele zaak zit hem hierin, dat de zending in het geheim zou moeten gebeuren, zonder officiële rekening. Er mag geen enkel spoor van bestaan. De wapens moeten dus op even geheimzinnige wijze Engeland verlaten.

Hij hield even op met spreken en bekeek Rafles, die nadenkend voor zich uit zat te kijken. Hij antwoordde niet op de verklaringen van zijn medewerker. Een poosje bleef het stil. Dan schoot de gentleman-inbreker plotseling recht, even geruisloos als een volbloed Chinees zou hebben kunnen doen sloop hij, naar de deur, opende deze fluks en keek even de gang in.

— Ik zou er bijna durven op wedden, dat ik een verdacht geluid heb gehoord.

Charles keek zijn chef verwonderd aan, hij had niet het minste gerucht vernomen.

— Vertel maar verder, drong Rafles weer aan. Ken je het doel van die wapenleveringen ?

— Als Harter de waarheid sprak, wel.

Charles pauseerde weer even en trachtte zijn meester de gedachten van het gelaat af te lezen. Hij beweerde dat ze bestemd zijn voor de nationalistische troepen in China. Volgens hem is dit een belangrijk onderdeel der plannen van Lo-Tsan.

— Hoe zo ?

— Daarover heeft hij zich niet duidelijk uitgesproken. Doch ik veronderstel dat verschillende van die generaals reeds zo bewerkt zijn, dat zij met de man, die zich als de keizer van het nieuwe China wil opwerpen, onder een hoedje spelen. Zij vertrekken natuurlijk van het standpunt dat Tsjang Kai Sjek het zal moeten afleggen tegen de troepen van rechts.

— Een aanneembare verklaring is het wel, stemde Rafles in. Welke wapens dienen er voornamelijk geleverd.

— Vooral zware en lichte machinegeweren.

— Zo...

Weer trad een ogenblik stilte. Rafles ogen schitterden met een ongewoon vuur.

— William wij zijn in een vreselijk aardig parket versukkeld, zuchtte Charles. Wij zullen toch geen dwaasheden uithalen,

hoop ik.

— Jongeman, gelet op je verzuchtingen voor en na elk avontuur, dat wij beleven, is onze hele actie een aaneenschakeling van dwaasheden. Maar eens dat een mens bezeten wordt door de zucht naar avontuur, dan is daar niets meer, dat hem er kan van weerhouden.

— Dat weet ik alles reeds lang, maar het is geen verontschuldiging voor de hachelijke positie waarin wij geraakt zijn.

— En het ergst van alles is nog, zuchtte Rafles spottend, dat wij onmogelijk uit de knel kunnen geraken, vooraleer wij een andere dwaasheid, om nou eensjou term te gebruiken, begaan.

— Tegen die vuile gele slangen is een dwaasheid altijd levensgevaarlijk.

— Heeft Harter je voorgesteld lid te worden van het geheim genootschap.

— Ja, hij stelde voor, dat ik morgen nacht, enfin, om vier uur in de morgen naar de Pekingclub zou komen om mijn eed af te leggen. Op mijn opwerping, dat ik niet voldoende Chinees kende, stelde hij mij dadelijk gerust, door mij te verzekeren dat de Engelse taal even officieel is in de club als het Chinees.

— Ze hebben in jou een buitengewoon gast gezien, zou ik menen.

— Jammer genoeg...

— Heb je je ogen goed open gehouden tijdens je onderhoud met Harter, vroeg Rafles.

Weer was het of hij scherp toeluisterde.

— Zoals altijd, complimenteerde Charles zich zelf heel onschuldig. Wij bevonden ons in de bar, er waren slechts drie kellners aanwezig, een chinese vrouw en twee mannen.

— Heb je ze goed kunnen opnemen ?

— Neen, ze kwamen allen, behalve de vrouw na ons binnen. Maar ik heb wel menen op te merken, dat ze zich opzettelijk zo plaatsden dat ze ons tafeltje goed in het oog konden houden.

— Hoe waren die heren gekleed ?

— De ene was in rok. De andere droeg de traditionele chinese kledij.

— Lo-Tsan heb je tot nu toe nog niet te zien gekregen, vroeg Rafles terwijl hij op-

stond en zich andermaal naar de deur begaf. Hij legde zijn oor tegen de deur aan en luisterde gespannen of hij niets kon vernemen. Doch niets abnormaals was te horen.

— Heb jij iets gehoord, vroeg Charles.

— Ja, fluisterde Rafles.

Charles trok even verbaasd zijn ogen op en hij dacht met een vaag gevoel van ongemakkelijkheid aan de halve duisternis die steeds in het Pekinghotel heerste, aan de onbegrijpelijk loerende spleetogjes van de Chinezen.

Het gelaat van de grote onbekende ontspande zich en terugkerend op het eigenlijke onderwerp van het gesprek, zegde hij

— Een van de twee mannen, die je zo nauwlettend in het oog hielden was Lo-Tsan.

— Lo-Tsan... herhaalde Charles.

— Ja, bevestigde Rafles, terwijl hij bemerkte hoe een lichte rilling over het lichaam van zijn medewerker liep.

— Welke bedoelingen kan die man wel gehad hebben? vroeg de jonge man.

Eensklaps werd een deur met kracht dichtgeflapt. De grote onbekende trok ogenblikkelijk zijn revolver, vloog letterlijk naar de deur en keek de gang in. Nadien wenkte hij Charles hem naar diens kamer te volgen. Zij knipten in deze kamer het licht aan.

— Goeie genade, kon Charles zich niet weerhouden uit te roepen. Ongeveer in het midden van zijn bed had een vlijmscherpe glimmende dolk de dekens doorboord.

Rafles had reeds een vluchtig onderzoek in de kamer ingesteld.

— Ik dacht het, zei hij op een licht verwijtende toon, jij had de deur wel gesloten met de sleutel, doch het schuifslot echter vergeten voor te schuiven.

— Wat mag dat weer betekenen, mom-

pelde Charles en op zijn voorhoofd parden enkel zweetdruppels.

— Dat betekent dat Lo-Tsan je valse identiteit ontdekt heeft, sprak Rafles het is een waarschuwing...

— Dan zijn wij verloren, meende Charles. Was het alleen maar een waarschuwing, zou het geen moordpoging kunnen geweest zijn, vervolgde hij, terwijl hij naar de dolk wees.

Charles trok het wapen uit het bed en stelde vast dat het hecht vast aan het lemmet zat. Het was dus een echte moorddadige dolk.

— Lo-Tsan vindt geraffineerde middelen uit om iemand te doen verdwijnen.

— Zag je nog iemand in de gang, vroeg Charles, die nog steeds niet bekomen was van zijn verbazing.

— Ik zag nog net een chinees de trap afstormen.

— Zou hij ons gesprek afgeluisterd hebben?

— Best mogelijk, maar dat zou weinig aan de zaak veranderen. Luister Charles, je hoeft niet dadelijk met doodsrillingen op je lijf te lopen. Ik geloof, dat ik Lo-Tsan doorschouw. Je hebt nog net een dagje te leven.

— Hoe komen wij hier weer uit, jammerde Charles.

— Door alles of niets te spelen. Door een grote dwaasheid te riskeren.

— En die is?

— Lo-Tsan ontvoeren...

Charles vond dit vorstel nou heus eens een dwaasheid van respectabele afmetingen. Maar er bleef hun weinig keuze over en nadat Rafles hem geheel zijn plan had uitgelegd, kreeg hij er weer moed op. Het was trouwens niet de eerste maal, dat ze alles of niets speelden.

HOOFDSTUK VI

De Ontvoering van Lo-Tsan

Dezelfde nacht moest Rafles onder de naam Penwick een bijeenkomst van het geheime genootschap bijwonen. Het was de tweede maal, dat hij de geheimzinnige lokalen van de Peking-club betrad. Er gebeurde niets bijzonders, doch hij kreeg een prachtige gelegenheid het gebouw verder en grondiger te leren kennen. Zijn bijzonderste aanwinst van zijn speurtocht van die nacht was, dat hij wist in bezit te komen van het wachtwoord, dat de wachtters er toe kon doen besluiten voor hem de deuren te openen welke naar de vertrekken van Lo-Tsan leidden.

Het vermoeden en de vrees van Charles, dus dat Lo-Tsan, nog vooraleer hij zou op plechtstatige manier lid zijn geworden van het geheime genootschap, iets tegen hem zou ondernemen, werd niet bewaarheid. Dit feit staafde Rafles in zijn mening dat Lo-Tsan zijn wraakneming voorbehield voor een spectaculair schouwspel op de eedaflegging zelf. De grote Chinees scheen er dus niets voor te voelen zijn nieuw kandidaatlid te zien, vóór de plechtigheid, maar aan de andere kant herleidde dit feit de kansen om hem te ontvoeren tot een minimum.

Doch Rafles had bij het opstellen van zijn plannen met deze minimumkans rekening gehouden. Tevens had hij nog een andere zaak op zijn programma staan.

Reeds van bij zijn eigen eedaflegging had de diamantenlijst op het marmeren altaar zijn volledige aandacht getrokken. De ontvoering van de invloedrijke Chinees moest geschieden tijdens de bijeenkomst, waarop Charles zijn eed zou afleggen. Hoogst waarschijnlijk zou Lo-Tsan hem niet de kans geven een valse eed af te leggen en hem vooraf ontmaskeren als een indringer en spion.

Dus moest zeker tijdens deze plechtigheid de ontvoering plaats vinden. Hoe Rafles dat echter zou aan boord leggen, dat bleef voor Charles voorlopig nog een raadsel. En dat zijn chef dan bovendien nog van die diamantenlijst sprak, dat

stemde hem eigenlijk een beetje balorig.

Rafles bleef als gewoonlijk even kalm en het symbool van het optimisme, een glimlach om zijn mond, verliet hem niet.

Het was ongeveer vier uur, toen Charles in de voorgeschreven kleding, rok en witte das in de Peking arriveerde. Harter ontfermde zich over de nieuweling en uit de woorden, die hij met Charles wisselde zou geen mens hebben kunnen opmaken, dat deze man voorbestemd was om over weinige uren, minuten misschien, een vreselijke dood te ondergaan.

— De ceremonie doet voor de eerste maal tamelijk vraamd aan, merkte Harter op, de Chinezen zijn zo op de traditie en op zonderlinge handelwijzen, die zij heilig noemen gesteld.

— Ik ben tamelijk voorbereid op wat komen gaat, antwoordde Charles. Ik heb nog al wat gelezen over dit volk en zijn eigenaardige zeden en gewoonten.

— Maar dit is een heel speciaal genootschap Clarke en je zal dan ook herinneren, dat de Chinees er ten zeerste op gesteld is dat beloften nagekomen worden. Maar ik wil u niet zenuwachtig maken, dat zou trouwens toch tot niets leiden.

— Is Lo-Tsan op alle bijeenkomsten aanwezig, vroeg de jonge man nieuwsgierig.

— Ho, ik begrijp uw verwondering, het verrast u heel zeker, omdat hij zich tot nog toe niet persoonlijk met u heeft ingelaten. Hij heeft het krankzinnig druk gehad de laatste dagen maar het spreekt van zelf, dat hij op elke vergadering zijn ereplaats inneemt.

— Het is een groot man geloof ik...

— Inderdaad, mister Clarke, veel te groot om zijn dromen niet vervuld te zien.

— Ik wens een nuttig dienaar van hem te worden.

— Dat zal u zonder twijfel, mister Clarke, ik ben werkelijk verheugd dat mannen van uw positie beseffen welke richting

zij moeten uitgaan. Kom nu, het is reeds vier uur geworden... U wordt verwacht...

Zoals Harter Rafles naar de geheime vergaderplaats had geleid, bracht hij deze maal Charles naar de Kamer van de Dolk.

Onmiddellijk nadat beide mannen uit de benedenzaal waren verdwenen stapte Rafles in gezelschap van zijn reusachtige medewerker James Brigham, het gebouw binnen. Ook zij droegen het ceremoniepak. En de manier waarop zij door de hall liepen, zou geen mens hebben doen vermoeden, dat een van de mannen voor de eerste maal in zijn leven en alle twee met duistere bedoelingen, de weg volgde naar de Kamer van de Dolk. Rafles opende de laatste deur in de hall en beklom met zijn helper de brede marmeren treden. Even geheimzinnig als altijd verspreidden de lampions hun halfduister licht. Doods en somber klonken hun stappen en Rafles voelde hoe koud de lucht hier in deze ruimten aandeed.

— James, ben je je zenuwen volkomen baas ?

— Zoaks altijd William, laat ze maar komen.

— Vlug handelen, vergeet dat vooral niet en geen medelijden, zo je wordt aangevallen.

— Begrepen. Wij of zij... Ik zal niet aarzelen.

Ze liepen de smalle gang door. Rafles fluisterde het wachtwoord tot de Chinese wachter die aan de deur geposteerd stond en dadelijk opende de man het deurtje, dat toegang gaf tot de houten trap. Ook voorbij de wachtpost, die hier opgesteld stond, kwamen onze vrienden zonder moeilijkheden en spoedig daarop bevonden zij zich in de lift. Pas sloot de schuifdeur zich achter hen en had de liftboy op het knopje gedrukt of Rafles en James wierpen zich op hem en maakten hem onschadelijk. In minder dan twee tellen lag de Chinees bewusteloos. Boven gekomen opende Rafles de schuifdeur, loerde in de gangen of niemand te zien was. Op een teken van de grote onbekende, nam James de Chinees op en verborg hem achter de ampele neerhangende draperijen. Tot hier toe was alles naar wens verlopen, doch wat zij tot nog toe volbracht hadden, was maar een flauw afschijnsel van wat hun nog wachtte.

Onze vrienden liepen kalm door de gang,

die zoals hier de gewoonte scheen, slechts heel schaars verlicht was. Rafles leidde James in het donkere kamertje, waarin Harter hem zelf bij zijn eerste bezoek aan deze vertrekken, geleid had. Afgesproken werd, dat James hier zou wachten tot het eerste revolvershot weerklonk en dan vliemensvlug in de vergaderzaal zou binnenspringen. Dadelijk daarna deed Rafles zijn intrede. Hij nam helemaal achteraan in de zaal plaats. De aanwezigen waren verdeeld zoals gewoonlijk. De hele middenzaal bleef dus vrij en bood geen enkele hindernis, wanneer hij naar het altaar zou lopen, waar ook Lo-Tsan gezeten was. Hij had bij zijn binnenkomst een der traditionele kapjes van de haak genomen en opgezet en hij bemerkte dat Charles, die net naar voor werd geleid getooid was met een dergelijke zotskap.

Plots bemerkte Rafles, dat het lot hem een meeval had geschonken, waarmede hij zelfs in het allergunstigste geval niet had durven rekenen want Charles werd enkel door Harter tot voor Lo-Tsan geleid. De Chinezen, die hem bij de arm hadden gegrepen voor het afleggen van de eed, herhaalden deze beweging niet bij mister Clarke. Verder viel het hem op, dat de voorafgaandelijke plichtplegingen, waaraan hij onderworpen was geworden, deze maal achterwege bleven. Zijn vermoedens aangaande de gevoelens, die de Chinese benedichef tegenover de vermomde Clarke droeg, waren dus juist.

Lo-Tsans stem weergalmde eensklaps door de zaal.

— Zeg mij, wat heeft dit te betekenen ?

Harter antwoordde dadelijk en zijn stem klonk hard en beschuldigend en tevens gluiperig en vleierend.

— Hooggeprezen dienaar der hemelen, o zoon des hemels, deze man heeft zich op onvergeeflijke wijze vergrepen tegen onze heilige genootschap.

De bijzonderste leden van de beweging waren op de hoogte van de handelwijze van Charles, doch de hele comédie werd op touw gezet ten behoeve van de slaafse dienaars die steeds maar moesten versterkt worden in de angstpsychose, die hun leider over hen uitstrooide.

— Aan welk misdrijf heeft de man zich schuldig gemaakt, klonk weer de stem van Lo-Tsan.

— Hij heeft zich valselijk voor een zeer

gewichtig persoon uitgegeven met het doel het geheim van onze organisatie te doorspreiden en ons te verraden. Hij was zelfs bereid een valse eed af te leggen.

Plots hieven alle aanwezigen een klagend en jammerend gezang aan, waarna enkele kreten weerklonken, die waarschijnlijk de uitdrukking moesten zijn van de minachting, die zij tegenover de verrader koesterden. Daarna viel een beangstigende stilte in.

De wierookdamp hing als een zwaar dreigend gordijn tegen de zoldering en in de blauwe doorschijnende wierookvaten leken de fosfoorkleurige lekkende vlammentongetjes als zovele onheilspellende ogen van roofdieren, die somber glanzen in de duisternis van een afrikaanse nacht.

— Zeg mij, verrader welk uw ware bedoelingen waren, doch wat zij ook mogen geweest zijn, de straf zult gij niet ontgaan, riep Lo-Tsan uit.

Het duurde enkele tijd, vooaleer Charles de vraag beantwoordde.

— Ik heb niets te zeggen, antwoordde hij dan.

— Hoe is uw naam ?

Charles antwoordde deze maal niet.

Weer begon de Chinese vergadering te huilen als jankende honden.

— Wie heeft u gezonden ?

— Ik herhaal, dat ik niets te verklaren heb.

De woorden van Charles klonken minder zeker dan gewoonlijk en Rafles begreep, dat zijn medewerker wel een weinig onder de indruk kwam van dit onheilspellend schouw spel.

Plots had Lo-Tsan een volgende vraag gesteld of twee schoten weerklonken. De twee lampen aan het marmeren altaar sprongen in stukken en slechts de in de vier hoeken opgestelde wierookvaten wierpen een flauw en vaag lichtschemer af. James had op dit sein gewacht om luidruchtig de zaal binnen te stormen, doch zodra hij zich naast zijn chef bevond, die hem opwachtte sloop hij samen met deze geruisloos naar het uitende der zaal.

De verrassing ontwapende de Chinezen en de andere leden van « Het Onwrikbare Hart » slechts een paar seconden, doch deze kleine tijdsperiode volstond om de plannen van Rafles naar hartewens te doen verlopen. Charles had zodra het licht uit-

doofde de naast hem staande Harter knock-out gezet e nterzelfdertijd vloog hij met James op Lo-Tsan toe. Rafles zelf maakte koortsachtig de sluitingen los, waarmede de diamantenlijst aan het altaar was gehecht. Misleid door het gerucht dat James door zijn binnentreden had gemaakt, poogden de Chinezen bij de deur elkaar te verdringen om de aanvallers beet te krijgen. Vooraleer iemand besepte, dat zich integendeel vooraan het drama afspeelde was het te laat. Voor Lo-Tsan een kik kon geven had James hem naar het land der dromen gezonden, terwijl James bijna even vlug klaar was met zijn diamantenlijst. Daarna waagde de grote onbekende iets waarvan hij de draagwijdte niet kon beseffen. Hij had namelijk opgemerkt dat zich naast het altaar een geheim paneel bevond, toen Lo-Tsan bij zijn eerste verschijning in de kamer langs daar verdween. Hij greep dan ook die kans aan om ongezien uit de zaal te komen, ook al verkeerde hij in het onzekere, waarheen deze uitweg hem zou brengen. Rafles ging voorop achter de behangels, James en Charles volgden, de eerste met Lo-Tsan op zijn rug als een kolendrager met een zak brandstof. Een luid tumult was ondertussen in de zaal opgegaan en Rafles hoorde hoe verwarde stemmen op hun chef riepen en op de bevelen van hem wachtten. In de verwarring, die heerste dierven zij van hun wapens geen gebruik maken. Het duurde een volle minuut vooraleer het licht van een elektrische zaklamp door de zaal flitste. Op dat ogenblik bemerkten de aanwezigen dat Harter verdwaasd op de grond zat en onzeker met zijn hand over zijn voorhoofd schoof en dat de troon van Lo-Tsan ledig stond. Bijna terzelfder tijd bemerkten zij dat de behangels achter het altaar heftig bewogen. Enige manen wierpen zich vooruit, doch de schuifdeur sloot zich voor hun neus. Vruuchteloos trachtten zij deze te openen doch Rafles had de deur geblokkeerd door de drukknop af te rukken en het elektrische contact te verbreken. Charles was ondertussen terug op adem gekomen en hij luisterde naar de luidruchtige pogingen van de Chinezen aan de andere kant om de deur te openen.

— Vooruit, beval Rafles en niet aarzelen.

Hij liep voor. Zij bevonden zich in een gang, die net als andere gangen in dit Chinees hol met tapijten behangen was, doch Rafles vermoedde onmiddellijk ach-

ter deze tapijten deuren. Hij kroop dan ook achter de behangsels. Charles volgde zijn voorbeeld en James bleef in de gang staan.

— Kom, hoorde hij zijn meester zachtjes roepen.

Op zijn beurt verdween hij tussen de behangsels en de wand. Rafles had een zware eikenhouten deur geopend, die toegang gaf tot een trap. Nauwelijks bevonden zij zich in deze ruimte of een mes scheerde rakelings naast Charles hoofd en bleef in de deur natrillen. Een paar sprongen en Rafles was boven. Een verwoed gevecht besliste weldra over het lot van de eenzame wachter, die de appartementen van zijn chef bewaakte.

Van uit de kamer geraakten ze in een lift. De boy, die waarschijnlijk van de herrie nog niets had gehoord opende de deur. Doch toen hij zijn vergissing bemerkte, viel hij dadelijk op de onbekenden aan, doch hij vergat de lift te sluiten. Rafles en zijn vrienden hadden het dus tamelijk gemakkelijk. Er stonden slechts twee knopjes op de plaat. Rafles drukte op de bovenste knop. Het stijgen duurde geruimen tijd.

— De lift werkt in een gesloten koker anders zouden er meer knoppen staan, zegde Charles.

— Dat is een groot voordeel. Nu kan men ons niet ophouden, wij komen regelrecht in de vleugel van onze doorluchtige Chinees te recht.

— William ga je nou heus die vent overal meesleuren. Het is een lastpost en een vervelende handicap.

— Hij kan ons leven redden en daarenboven wij hebben geen keuze.

De lift bleef stijgen. Eindelijk met een zachte schok stopte deze.

De twee Chinezen, die aanstalten maakten om in houding te springen, grepen bij het zicht van de vreemdelingen onmiddellijk naar de dolk die zij in hun wijde mouwen verborgen.

Rafles wilde zolang mogelijk verhinderen, dat hij een schot moest lossen, want dit zou gelijk staan met een signalement waar zij zich bevonden.

James moest noodgedwongen gebruik maken van de dolk, die hij de aanvallende Chinees afhandig had gemaakt, en hij dreef het wapen diep in de dij van de ker-

mende man. De tweede was een reus van een vent Rafles had enige moeite hem in bedwang te houden en zelfs nadat James hem ter hulp sprong, duurde het gevecht nog meer dan een minuut.

De gestoken Chinees begon te jammeren en luidkeels te schreeuwen. Charles hield er anders niet van een weerloze aan te vallen, doch hier telde geen medelijden, daarom gaf hij de kerel een opstopper in de maagstreek zodat hij bewusteloos bleef liggen. Zij liepen dan weer wat voort, James had Lo-Tsan weer op zijn rug genomen. Rafles opende de deur en slaakte een zucht van verlichting, want hij had de weg, die voor hem lag herkend. Er viel geen levende ziel te bespeuren. Vlug spoedden zij zich naar de lift. Het Chinese meisje, dat deze bediende, stootte een luide, scherpe gil uit, doch Charles stopte haar op een vrij onzachte manier de mond en hield haar in bedwang tot zij op het gelijkvloers gekomen waren. Hier wachtte hun nog een zware karwei. De hall van het hotel was wel zestig meter lang en heel deze afstand moesten zij zonder dekking doorlopen om op de straat te belanden. Ogenschoonlijk was het vertrek leeg en verlaten. Nog maar pas echter had Charles zijn hoofd in de gang gestoken of weer vloog het mes rakelings aan zijn oor voorbij.

— Wij moeten er door, fluisterde Rafles, langer wachten betekent de nederlaag.

— Maar hoe, vroeg Charles, die meer last kreeg van zijn zenuwen.

— Onder dekking van Lo-Tsan, het is het enige middel dat wij kunnen te baat nemen.

Eerst trad James in de hall. Hij droeg het lichaam van de Chinees over de linker schouder, dan volgde Charles en als laatste Rafles, die de moeilijke taak, het drietal in de rug te dekken op zich genomen had.

Zij liepen zo vlug als ze konden, in zigzaglijn. Een revolvershot knalde. Doch vooraleer de Chinese aanvaller opnieuw de haan had kunnen overhalen sloeg hij achterover. Want Rafles mikte juist, hij schoot nooit dan uit zelfverdediging.

Eensklaps sprongen uit de zalen die op de hall uitgaven vier Chinese kellners. De drie vrienden sloten zich dicht aaneen, en bij het zicht, dat Lo-Tsan zich in de handen der blanken bevond, waagden de Chi-

nezen het niet gebruik te maken van hun wapens. Zij sprongen al s woedende panthers op onze vrienden toe. Het werd een verwoed gevecht. Op een gegeven moment lieten Rafles en Charles zich op de grond vallen. Ieder van hen greep een Chinees bij zijn benen en deze mannen, verrast door deze plotselinge aanval van onder, wankelden. James gebruikte Lo-Tsan als een knots en sloeg de twee andere Chinezen van hun benen. Hierop zette hij het op een lopen, gevolgd door zijn twee vrienden. De Chinezen echter volgden. Rafles trok zijn revolver en schoot een straal ammoniak in het gelaat van zijn achtervolgers, die verblind bleven staan.

Ondertussen hadden onze vrienden eindelijk de deur bereikt. Net op tijd want de hele huilende en tierende bende van « Het Onwrikbare Hart » stormde nu de hall binnen. James kreeg het aan de stok met de Chinese deurwachters. Onze vrienden verloren voorsprong op hun achtervolgers. Charles kreeg een mes in zijn arm, hij verduwde een kreet van pijn. Rafles zag dat het ernstig werd en van op twee meter

afstand schoot hij in de benen van de Chinese deurwachters.

Rafles en Charles liepen naar de gereedstaande auto, terwijl deze maal James de aftocht dekte met het lichaam van Lo-Tsan.

Plotseling weerklonk schril en scherp door de kille morgenlucht het fluitsignaal van de politie. Rafles stuurde zijn wagen in duizeligwekkende vaart. Hij verminderde dadelijk zijn snelheid als hij uit de gevaarlijke zone was gekomen.

De aanstormende politieagenten weerhielden de leden van « Het Onwrikbare Hart » ervan een achtervolging in te zetten. En vooraleer de Chinezen aan de gerechtsdienaars hadden uitgelegd, dat de auto dronkenlui bevatte, die in het hotel herrie hadden geschopt, was Rafles veilig met zijn last in het Columbiahotel aangekomen.

De leden van « Het Onwrikbare Hart » hadden er natuurlijk de voorkeur aan gegeven de politie niet op de hoogte te brengen van de ware toedracht der zaken.

HOOFDSTUK VII

Een meldenswaardig Gesprek

Rafles had zijn intrek genomen in het Columbia hotel ; de reden hiervan was dat hij in het Cosmopolite hotel geen risico wilde lopen, aangevallen te worden, daar de Chinezen er veel te goed bekend waren met de ligging van zijn kamers. In het geval dat zij hem moesten schaduwen, dan was hij zelfs in zijn privé woning of zijn villa niet meer vrij in zijn doen en laten. Ook had hij het Columbia hotel uitgekozen, daar het gelegen was aan de oevers van de Theems, en dientengevolge slechts een honderdtal meters van zijn yacht, waarvan hij desgevallend zou kunnen gebruik maken. Uit zijn gesprek dat hij voerde met de Chinees, na zijn aankomst in het Columbia hotel, zou blijken dat hij

best gehandeld had zulke voorzorgen te nemen.

Zodra Rafles met Charles en de bewuste-loze Chinees uitgestapt waren, reed James met de auto naar een garage, met een opdracht aan de mecaniciens de wagen goed na te zien, die hij een paar dagen later wel zou komen terughalen. Met een taxi keerde hij terug naar het hotel, aldus zouden hun achtervolgers deze nacht geen spoor van hun wagen ontdekken.

Toen de reusachtige kerel zijn meester opnieuw vervoegde, kon hij moeilijk zijn lachen bedwingen, als hij Charles in het oog kreeg.

— Je ziet er uit alsof je tien jaar bagno

te wachten staat, zei hij.

De jonge man zag er inderdaad beroerd uit. Een plotse zenuwontspanning veroorzaakte dat hij er ellendig uitzag. Daarenboven veroorzaakte de wonde, door het vlijmscherpe mes teweeg gebracht, een snerpende pijn, wat mede oorzaak was dat zijn gelaat krijtwit was en het zweet hem op het voorhoofd parelde. Weinige malen in zijn leven had hij zich in zo'n gevaarlijke positie bevonden. Rafles, als een echte heelmeester had zich direct met Charles ingelaten, de wonde ontsmet en eveneens een verband er om heen gelegd.

— Ziezo, dat is weeral in orde, zegde Rafles.

— Dank je, William. Het waren verduiveld spannende ogenblikken. Toen ik voor de troon stond van die ellendige gele slang dacht ik dat mijn laatste uren geteld waren.

— Ik hoorde het aan je stem, zei Rafles; deze maal heeft het vertrouwen in de zaak je erg in de steek gelaten, en deze zenuwoverspanning en angst hadden ons nochtans fataal kunnen worden.

— Toch heb ik het er nog goed afgebracht, niet? vroeg Charles, alsof hij zichzelf wou geruststellen.

— Natuurlijk, eens de ontvoering begonnen was je dezelfde koene vent van altijd. En James, sprak de gentleman-inbreker, zich tot zijn forsige medewerker wendend, je verdient werkelijk een bloempje. Ik had er lol in toen je met dien Lo-Tsan de kellers als kegels omver sloeg.

— Dat was een kleintje, antwoordde de goedaardige kerel, ik zou nog meer doen om onze plannen te doen slagen.

— Wij hebben een geluk gehad, bekende Rafles, en dat was dat niemand ontdekt had dat wij de lift onbruikbaar gemaakt hadden. In dat geval had het nog erger gespannen.

— 't Was nu al erg genoeg, zuchtte Charles, en het gevolg is dat ik invalied ben voor een paar weken.

— Je mag wel eens rusten. Begin dan maar met je Spaans en Portugees te herhalen raadde de grote onbekende hem aan. Als wij Patricia gaan vervoegen...

— O, die moest hier geweest zijn...

— Bah, zei Rafles, liefst geen vrouwen in zulke zaken. Ze bezitten geen spieren genoeg.

— Zeg, vroeg Charles plots het gesprek in een andere richting sturend, heb je de lijst met de diamanten.

— He! merkte James op, is dat nu een vraag. Ik heb er geen seconde aan getwijfeld dat onze meester zijn plan had volbracht.

— Och man, antwoordde Charles, zou dat nu eens niet kunnen...

— Rust een beetje, je zenuwen zijn overspannen, raadde hij Charles onverstoord aan.

De grote onbekende kon een lach niet weerhouden. Hij opende zijn jas en haalde uit de dubbele voering de diamantenlijst, welke uit drie delen bestond.

— Wat denk je er van, vroeg hij.

— Enig, fluisterde Charles met grote bewondering. Enig, de ontvoering van Lo-Tsan was wel de moeite waard...

— Jammer genoeg heb ik hem tijdens de vlucht zijn gouden kroon laten verliezen, zei James.

— 't Is geen erg, meende Rafles, ik had er niet op gerekend deze aan onze buit toe te voegen. De diamanten volstaan.

— Zij moeten een ereplaats bekleden in onze trofeekamer, meende Charles. Maar zeg eens, hoe stelt Lo-Tsan het eigenlijk. Zeg James wat heb je met hem aangevangen?

— Het duurde maar een fractie van een seconde, legde de forsige kerel uit, dat weet je trouwens. Wel ik heb even een zeer gevoelige zenuw in zijn hals betast...

— Betast, noemt hij dat... Ik zou niet in je klauwen willen zitten.

— Zwijs, beval Rafles, die even een kijkje was gaan nemen in de badkamer. Onze doorluchtige Chinees begint tekenen van levenslust te vertonen.

— Laat mij even bij hem, vroeg James, dan verliezen wij minder tijd.

De gentleman-inbreker stemde glimlachend toe en ogenblikkelijk begaf zich James naar het slachtoffer.

— Vrees je niet dat de gele dwergen ons hier zullen aanvallen? vroeg Charles en zijn stem verried ongerustheid.

— Ik hoop van niet. Wij hebben ten slotte Lo-Tsan in onze macht, en ik geloof niet dat de kerels iets zullen ondernemen indien ze weten dat hij in goede gezondheid is. Ze hebben ook wel verstand

en weten dat ze door een aanval op ons, zolang hunne hoogheid zich in onze macht bevind diens leven in gevaar brengen.

— Wat heb je eigenlijk voor met Lo-Tsan ?

— Hem de belofte af te dwingen dat « Het Onwrikbare Hart » geen maatregelen tegen ons zal treffen.

— Die vuile Chinees zal ons zijn woord geven en achteraf ons in de rug steken.

— Neen, besloot Rafles, de Chinezen zijn gekend voor hun getrouwheid aan een eed. Zelfs tegenover vijanden. Indien ik Lo-Tsan kan bewegen...

— William, klonk eensklaps de stem van James, onze vriend is fit, heb je hem soms nodig ?

— Breng hem maar...

Kort daarop verscheen de almachtige zoon van het hemelse rijk, zijn handen waren op de rug gebonden en hij zag er minder plechtstatig uit dan gewoonlijk. Zijn ogen knipperden zenuwachtig, waarschijnlijk nog onder de invloed van de halszenuw die hem nu en dan nog een pijnlijke trekking bezorgde. James had zijn zijden kleed uitgetrokken en stond nu in rok met witte das, de ceremoniekledij van de blanke leden van het geheime genootschap.

— Sir Thomas, vroeg hij, waar hebt ge mij heen gebracht ?

— Gewoonlijk stelt een gevangene geen vragen, antwoordde Rafles, zelfs al heet hij Lo-Tsan, en droomt hij ervan toekomstig keizer van China te worden. De Chinees bleef onbewogen staan, alleen zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes.

— Je zult boeten voor deze handeling. Het verwondert mij dat je er in gelukt bent de Peking-club te verlaten, siste hij.

— Zo, ik stel vast dat je verstandelijke vermogens normaal werken, te horen althans naar je schrandere opmerking dat wij ons hier niet in de Peking-club bevinden.

— Spot met jezelf, siste de Chinees weer.

— Wel, Lo-Tsan, ik geloof dat wij elkaar gewichtige dingen te vertellen hebben dan zekere hatelijke opmerkingen ; kan je het deze maal niet met mij eens zijn ?

De Chinees bleef enige tijd zwijgen, dan fluisterde hij :

— Misschien wel.

Rafles nam plaats in een zeteltje, en fixeerde enige ogenblikken zijn gevangene.

— Vertel mij eens eerst wat jij, Lo-Tsan, van plan was met mij en Charles aan te vangen.

— Charles zou vandaag gedood zijn geworden, daar hoef je niet aan te twifelen. En voegde hij er hatelijk aan toe, terwijl hij Charles recht in het gezicht keek, de zon is nog niet ondergegaan.

— Hou je bedreigingen voor je, zei Rafles bars. En welk lot had je mij beschoren.

— Ik koesterde het plan je te laten ombrengen zodra ik voldoende diplomatische geheimen in mijn bezit had. Met een beetje schrandereheid zou je wel kunnen ontsnappen hebben. Een tijdige vlucht over het water...

— Ik moet je kalmtte bewonderen, Lo-Tsan. Je doet alsof ik nu reeds voor vast veroordeeld ben. Er bestaan nochtans meer redenen aan te nemen dat de rollen omgekeerd zijn, of denk je dat ik je zal laten ontglippen ?

— O neen, zei de Chinees laconisch. Ik besef dat je mij spoorloos kunt doen verdwijnen, onmiddellijk zelfs, zonder dat je gevaar loopt door de politie verontrust te worden. Maar denk je niet dat « Het Onwrikbare Hart » duizendmaal gevaarlijker is dan de Scotland-Yard ?

— Dat zal ik niet ontkennen, zei de grote onbekende instemmend. Doch denk niet dat ik meer bevreemd ben van die bende moordenaars dan van de politie, dat weet je nu. Trouwens, je ontvoering, dat naar ik meen toch een brutaal stukje was, moet je daarvan reeds een volkomen bevijs zijn.

De Chinees vertrok zijn mond, alsof hij wou glimlachen, doch het was veeleer een grijns.

— Je bent wel een moedig man, Sir Thomas, zei hij, maar dat alleen volstaat niet om mijn mannen te ontlopen. Ieder krijgt zijn beurt en je houd ook wel aan je leven, nietwaar ?

— En jij Lo-Tsan, hou jij aan het leven ?

— Het is het heerlijkste wat er bestaat, zei de Chinees, en het leven is soms wonderschoon.

— Waarom ontnem je het dan aan zoveel anderen, zij ook hebben het recht daarvan te genieten.

— O, verklaarde de Chinees, dat is toch heel duidelijk. Een vijand moet uitgeschakeld worden of laat ik liever zeggen gestraft worden. En aangezien het leven absoluut waard is geleefd te worden, is het dan ook de grootste straf dit aan iemand te ontnemen.

— Dit is maar een monsterachtige redenering, merkte Rafles op. Hij stapte op de Chinees toe. Wat zou je er van zeggen, indien je tegenstanders je met dezelfde maatstaf moesten meten? Staat het je aan dat je binnen een uur je laatste adem zou hebben uitgeblazen?

— Niet in het minst.

— Waarom pas je die maatregel dan toe op anderen?

— Het doel heiligt de middelen en het is een groot doel waarvoor wij strijden.

— Luister eens goed Lo-Tsan, onderbrak hem de grote onbekende, je bent waanzinnig. Nooit zal je er in gelukken de troon van China te bestijgen en al het bloedvergieten is nutteloos, totaal nutteloos, versta je dat?

— En toch verzaak ik nooit aan mijn voorgenomen plannen, beet de Chinees van zich af. Als je mij tenminste in leven laat...

— Indien ik het goed voor heb, zou je het graag over een koopje gooien, nietwaar Lo-Tsan?

De aangesprokene knikte bevestigend en deze maal lukte hij erin te glimlachen.

— Eerlijk gezegd, ben ik weinig bloedorstig van aard, vervolgde Rafles. Daarboven heb ik nog aan geen enkel mens verhinderd dwaasheden te begaan en als jij Lo-Tsan je voorgenomen dwaasheden wilt verder drijven, dan kan je voor mijn part er liever aan ten onder gaan, dan dat ik je zou doden.

De Chinees luisterde aandachtig en de glinstering in zijn ogen verried onmiddellijk dat hij ingenomen was met de wending die het gesprek genomen had.

— Ik heb toegeslagen omdat mij geen andere mogelijkheid restte, Lo-Tsan, daar de vlugste steeds wint en indien jij je plannen had kunnen uitwerken, zou je ons meedogenloos vermoord hebben, daar was ik van overtuigd. Welnu, ik heb een ander plan. Er bestaat een spreekwoord dat zegt, dat een Chinees nooit zijn gegeven woord verbreekt. Is dat ook het geval met « Het Onwrikbare Hart »?

— Ja, bevestigde de Chinees enigszins gedecideerd.

— Wel, luister dan, Lo-Tsan, indien je belooft aan mij en mijn vrienden niet het minste kwaad te berokkenen, dan laat ik je onmiddellijk in vrijheid. Ik geloof dat je voldoende beseft dat het ons zelfs gemakkelijk valt je van kant te maken en nadien de plas over te steken. Maar ik hou niet van mensen te doden.

— Wat wil je dan eigenlijk van mij? vroeg de Chinees met een begerige uitdrukking in de ogen.

— Binnen enkele uren kan je met de « Navatoga » naar Hong-Kong vertrekken, hier heb ik al de nodige papieren. Je blijft een jaar ginder, wat geen beletsel is voor je werk. Je zweert en belooft in je eigen naam, alsook in naam van al de leden van « Het Onwrikbare Hart », dat ons door hun toedoen geen kwaad mag geschieden. Als tegenprestatie beloven wij alles geheim te houden, wat wij weten van het geheime genootschap. Dit alles deel je schriftelijk mede aan al de leden.

Lo-Tsan dacht enige ogenblikken na en monsterde zijn tegenstanders. Hij opende zijn spleetogen en zei ernstig:

— Akkoord.

James gelastte zich met het losmaken van Lo-Tsan en weldra was de overeenkomst bezegeld. Over een paar uren zou Lo-Tsan naar China vertrekken.

HOOFDSTUK VIII

Het fatale Einde

De Navatoga zou Londen te tien uur in de morgen verlaten. Ongeveer te één uur zou het schip zich ter hoogte van Southend bevinden, waar Rafles zinnens was de Chinees aan boord te brengen met zijn yacht, tenminste indien ze met geen al te grote tegenslagen af te rekenen hadden. Het lot scheen hun echter niet al te gunstig, daar James, toen hij aan de oever der Theems wandelde een tweetal Chinezen bemerkte, die schijnbaar de hele omgeving afspeurden. Het zag er dus naar uit, als die hele bende Chinezen gezworen hebben, de daders van die ontvoering en van de diefstal der diamanten te ontdekken. Aangezien de reusachtige medewerker van de grote onbekende niet gekend was door de leden van het geheime genootschap hoefde hij er niet bevreesd voor te zijn door deze mannen herkend te worden. Terug thuis gekomen, deelde hij zijn bevindingen aan zijn meester mede.

Deze trok daaruit de conclusie dat de brief van Lo-Tsan door al de leden nog niet gekend was, of zouden deze de bevelen van hun meester in de wind slaan en op eigen initiatief handelen? Om acht uur had een piccolo van het Columbiahotel met de brief zich naar de Peking-club begeven en volgens zijn verklaringen werd de brief in ontvangst genomen door een Chinees, door de portier, maître-d'hotel genoemd. De meest aanneembare verklaring was voorzeker dat de spionnen, uitgezet door Harter en de andere generaal van Lo-Tsan, nog niet verwittigd waren. Best mogelijk was het zelfs dat de twee geelhuiden doodgewone zeelui waren en James zijn gedachten op een dwaalspoor hadden gebracht.

— Indien het mogelijk kerels zijn van « Het Onwrikbare Hart », dan zijn we nog betrekkelijk veilig, meende James, ik kan ze beiden wel aan.

— Het zal wel overbodig zijn je krachten te beproeven, zei Rafles. Met twee zullen ze wellicht niet aan achtervolgen den-

ken en eens dat Lo-Tsan zich goed en wel op de Navatoga bevindt, hoeven wij niets meer te vrezen. Wij blijven een dagje uit Londen en dan zullen de kerels bepaald kennis genomen hebben van de brief.

— Maar indien hij nu eens tegenstrijdige bevelen gegeven heeft... meende James.

— Uitgesloten, ik ben voldoende op de hoogte van de Chinese taal, om de boodschap te ontcijferen. Ze bevat trouwens niets anders dan de belofte die Lo-Tsan ons deed.

— Nu dan zal alles wel naar je droom verlopen. Ik zal Charles, als hij seffens binnenkomt, die opmerking van de wandelende Chinezen maar besparen.

— Plaag er hem liever maar eens mee, ik zie nogal graag de snuit van mensen die schrikken of verrast opkijken, daar kan je steeds een succesvolle pentekening van maken.

— Indien hij dit moest horen, smeed hij je zeker zijn pantoffels naar je hoofd.

Beide mannen hadden er waarlijk pret in.

— Heb je alles in orde gebracht op ons yacht, James? Niets vergeten?

— Alles zal gesmeerd lopen. Maar het loopt naar tien uur, denk je niet dat we er best zouden aan doen onze vriend te wekken en Lo-Tsan uit de badkamer te halen?

— Doe dat. Wij moeten eerst te elf uur vertrekken.

James ging heen en verscheen weldra, gevolgd door zijn vriend Charles. Ook de ontvoerde Chinees kwam dra aan de beurt en nu werd een aanvang gemaakt met de voorbereidingen om met hun yacht Nautulus zeewaarts te varen.

Om de chinees voor een mogelijke herkenning te vrijwaren, bracht Rafles hem een lichte vermomming aan, onder andere

een snor en gebood hem een bril te dragen, en een hoed op te zetten.

Te kwart vóór elf gingen allen aan boord. Rafles met de Chinees gingen vooraan, Charles, die zijn gekwetste arm bijna niet kon bewegen en James, die zoals in de morgen ook nu weer onraad meende te bespeuren, volgden afzonderlijk. Zij ontmoetten slechts een Chinees, die zich zodanig had opgesteld dat hij moest gezien worden, de tweede geelheid was nergens te zien.

De Nautulus was een sierlijk plezierjacht, doch er waren motoren ingebouwd, die het vaartuig een snelheid verleenden, waarmede geen enkel ander kon wedijveren. Een zware pantsering en mitrailleuzen stelden het bovendien in staat een vuurgevecht met volledig succes te doorstaan. Heel de bewapening was op ingenieuze wijze gecamoufleerd, zodanig zelfs dat de scheepvaartcontrole er niets van merkte. Te dien opzichte waren ze dus op alle eventualiteiten voorbereid.

Lo-Tsan werd in een kajuit opgesloten en het schip voer met volle vaart zeewaarts. Eens enkele mijlen van de kaden verwijderd, werd aan de Chinees toegelaten zich aan dek te begeven. Niet de minste voortekenen wezen er op dat hun tocht naar de Navatoga ook maar in het minst zou onderbroken worden.

— Weet je, zei Lo-Tsan, die zijn vermomming reeds in het water had geworpen dat jij de enige man bent tegen wie ik het tot hiertoe heb moeten afleggen ?

— Dat verwondert mij in het geheel niet, wedervoer de zogenaamde Sir Thomas, bent u al eens ooit tegenover gevaarlijke tegenstanders komen te staan ?

— Toch wel, Sir Thomas, denk nu evenwel niet dat ik enkel mijn krachten op zwakkelingen beproef. Mijn ervaring heeft mij echter geleerd dat de meesten niets anders zijn dan bluffers en grootsprekers, die in feite slechts lafhartige bangerikken zijn, welke spoedig overwonnen zijn indien men ze met hun eigen wapens bestrijd.

— Daarin heb je volkomen gelijk, voor jou is het echter een geluk dat je steeds je plannen van het Westen uit hebt trachten te verwezenlijken, maar vrees je niet dat je spoedig van de baan zult zijn, nu je jou werkzaamheden in je geboorteland begint ?

— Ik kan mijn man staan en ken geen vrees, toch ontken ik niet dat de vijandelijke praktijken in mijn eigen land veel gevaarlijker zijn, doch je weet waarvan ik droom en voor niets zal ik terugdeinzen.

— Je begaat dwaasheden, Lo-Tsan, ik heb het al meer gezegd.

— Misschien heeft de Westerse beschaving daaraan wel schuld. Reeds vijftien jaar vertoef ik in Engeland, Sir Thomas en ben bijzonder goed op de hoogte van de toestanden in West-Europa, waaruit dan al mijn plannen zijn ontstaan. Ik doe wat ik vele mannen der Westerse beschaving heb zien doen, de rasechte Chinese gedachten heb ik reeds afgezworen.

— Dit alles is zeer belangrijk, Lo-Tsan, je bent echter vergeten er de nodige lessen uit te trekken, want alle machtzoekers zijn ondergegaan...

— Omdat ze steeds de verkeerde tactiek gebruikten, Sir Thomas, allen verwaarloosden de steun van het kapitaal. Ik beweer echter dat ik slagen zal.

— De toekomst zal zulks uitwijzen, Lo-Tsan. Onthou echter dat de macht van het kapitaal zal gebroken worden.

Charles, die steeds op uitkijk had gestaan, signaleerde op dat ogenblik een motorboot, die met grote snelheid in hun richting voer.

— Hoever nog, vroeg Rafles.

— Twee mijl, maar ze varen geweldig vlug.

Het yacht bevond zich nog slechts een vijftal mijlen van Southend, waar de Chinees zou overstappen op de Navatoga. Zouden die gele duivels dan toch de achtervolging hebben ingezet ? Zouden ze dan toch ontdekt hebben waar zich hun meester bevond en zochten ze hem te bevrijden ?

Rafles begaf zich met Lo-Tsan naar het achterdek. Charles nam zijn verrekijker en speurde over de watervlakte.

— Nog een mijl, William, ik geloof echter dat we achtervolgd worden.

— Wel, vroeg Rafles aan de Chinees, wat betekent dit ? Deze loerde over het water, bezag Sir Thomas en verklaarde :

— Het is een mijner boten. De mannen van « Het Onwrikbare Hart » zitten je na.

— Wordt dan door hen de eed verbroken ? Innerlijk kookte hij van woede en hij dacht er ernstig over, het hele zoodje met Lo-Tsan erbij naar de haaien te sturen.

— Neen, antwoordde de Chinees, ik kan je de verzekering geven dat zoiets niet gebeurt.

— Maar wat betekent deze achtervolging dan ? siste de grote onbekende.

— Ik begrijp het zelf niet, zuchtte de Chinees, waarlijk, ik begrijp het niet. Of zouden ze nu nog niet op de hoogte zijn van mijn brief ? Het is wel waanzinnig hetgeen ze doen.

— Luister, sprak Rafles, waanzinnig of niet, als ze durven aanvallen, zend ik je evenals dat hele galgengebroed naar de duivel. Verraders duld ik niet.

— Ik zal pogen tussenbeide te komen en trachten hen te doen terugkeren, stelde Lo-Tsan voor ?

— Onnodig, blijf hier maar op het dek, ze moeten het zelf maar weten.

De Chinees keek hem met opgetrokken voorhoofd van uit zijn spleetogen scherp aan. Hij zelf vond het ook uiterst vreemd, dat optreden en de handelwijze van zijn onderhorigen. Indien hij had kunnen hopen dat zijn mannen de bovenhand zouden behalen, ja, dan zou hij met genoegen de ontwikkeling van de strijd volgen, doch hij was er van overtuigd dat Sir Thomas en zijn helpers deze maal ook de overwinning zouden behalen. Tenslotte bleef hij toch liever in leven en getrouw aan zijn woord, dan dit mogelijk te verliezen door een of andere stommitieit. Hij droomde van grote dingen en hij wou ze verwezenlijkt zien.

De motorboot was nu tot ongeveer twee honderd vijftig meter genaderd.

— Aan de mitrailleuse, beval Rafles.

Charles nam het roer van James over en deze stelde zich in gevechtspositie op de brug. Rafles begaf zich naar de kajuit, onder het achterdek ingebouwd en na enkele seconden bedreigde hij ook van daar uit de motorboot. Rafles kon nu reeds goed bemerken dat het alleen Chinezen waren,

doch deze losten geen enkel schot. Hun bedoeling was heel duidelijk, recht op het yacht af te stevenen, het te enteren, aan boord te springen en daarna een gevecht te beginnen op leven en dood. De grote onbekende liet hun echter geen schijn van kans en liet zijn mitrailleuse ratelen, zodat de kogels rondom de motorboot floten. Dadelijk werd het vuur beantwoord, waarop James ook zijn wapens in werking bracht. Verscheidene kogels vielen neer in de omgeving van het yacht en sommige vlogen te pletter tegen de gepantserde platen van het schip.

— Volle vuur ! beval Rafles door de spreekbuis, die hem steeds in verbinding hield met James.

Beide mannen vuurden nu uit alle kracht. De kogels vlogen op en rondom de motorboot, die reeds tot op vijftig meter genaderd was. Plots zagen zij een grote steekvlam, daar de kogels de benzinetanks hadden doorboord, waarna een geweldige ontploffing de lucht deed trillen. Enkele Chinezen werden over boord geslingerd en op het schip zelf brak brand uit. De geelhuiden waren de strijd verloren.

Op enige afstand echter klonk de sirene van een politieboot, die gealarmeerd was door het geluid der ontploffing.

— Met volle kracht vooruit, beval Rafles. Dit was echter een overbodig bevel, want James had zijn plaats aan de stuurinrichting terug ingenomen en trachtte aan de politieboot te ontsnappen. Rafles begaf zich onverwijld aan dek en bemerkte er Charles, die over de Chinees gebogen stond.

— Wat is er gebeurd ?

— Een kogel is hem door het hart gegaan, verklaarde Charles, de man is dood.

— Dat is misschien nog de beste oplossing, meende Rafles. Indien hij werkelijk aan die achtervolging vreemd was, dan is het een erge tegenvaller voor hem ; maar tenslotte zijn schepsels van het slag van Lo-Tsan, lieden die de beschaving best kan missen.

Door zijn kijker speurde hij nogmaals over het water.

— De politieboot pikt de overlevende Chinezen op en allen worden aangehouden,

rapporteerde hij.

En dat was hun geluk en nu voeren ze snel genoeg om niet meer ingehaald te worden. Voor alle zekerheid zouden ze een dag op zee blijven en dan te Harwich aan wal gaan.

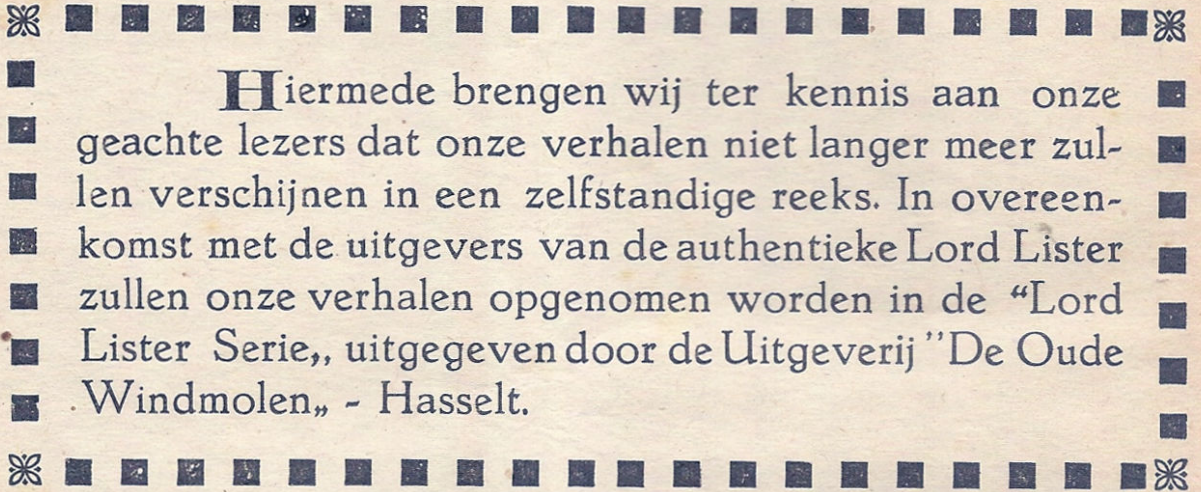
Raffles nam het lijk van Lo-Tsan op en wierp het overboord. Enige ogenblikken staarde hij in gedachten verzonken op de

golven, die het lichaam verzwolgen hadden. Dan sprak hij, meer tot zichzelf, dan tot Charles, die ingetogen de handeling van zijn meester had gevolgd :

— Ja, het leven is schoon, doch het wreekt zich steeds op degenen die het ontheiligen... Lo-Tsan is gestorven, zoals hij ook velen van het leven heeft beroofd. Zijn machtsdromen werden hem fataal...

E I N D E.

Hiermede brengen wij ter kennis aan onze
 geachte lezers dat onze verhalen niet langer meer zul-
 len verschijnen in een zelfstandige reeks. In overeen-
 komst met de uitgevers van de authentieke Lord Lister
 zullen onze verhalen opgenomen worden in de "Lord
 Lister Serie,, uitgegeven door de Uitgeverij "De Oude
 Windmolen,, - Hasselt.

